

Bolsius Readings

De Rol van het Hart

Bolsius Readings

De Rol van het Hart

De Rol van het Hart

De Rol van het Hart / Ernst Bolsius. - Amsterdam : TextRelease, 2015. – VI, 60 p. : ill. ; 25 cm. – (Bolsius Readings, ISSN 2405-7525 ; No. 1)

This book is the first in a series entitled the Bolsius Readings edited by Dominic Farace. It contains a compilation of thirty sermons by the author in Dutch, each with an accompanying English summary, fitting illustration, and window for commentary. The artwork on the cover is by Mark van Praagh and the book is printed in limited edition.

ISBN: 978-90-77484-25-8

©TextRelease, 2015

Ter inleiding

De uitleg van de heilige schrift is een kunst die evenveel gevoel vereist als verstand en denken. Want de auteurs, met name de evangelisten, hebben zich langzaamaan gerealiseerd dat men zich om de persoon van Jezus Christus te begrijpen zozeer met Hem moet vereenzelvigen dat waarneming en gedachte langzamerhand plaats gaan maken voor het zich verenigen met de persoon van Jezus. Die persoon is zo sterk dat men alleen in het innerlijk van de eigen persoon kan aanvoelen wat Hij wil doen en zeggen; en aldus zijn de waarnemingen van de schrijver veel meer gebaseerd op zijn of haar persoonlijkheid dan op zijn of haar schrijversgaven.

Dientengevolge is de taal die hij of zij gebruikt veel meer overdrachtelijk dan letterlijk, en vereist bij de lezer ook een veel hoger graad van vereenzelving dan van rationeel begrip. Een eerste lezing is nauwelijks effectief, alleen door een aantal herhalingen kan enige vrucht worden verworven. De evangelist heeft ongetwijfeld een onderliggend plan, een systeem waardoor hij zijn stof ontwikkelt en ordent op acceptabele wijze. Maar veel meer gebruikt hij het materiaal ter zijner beschikking op zo'n wijze dat hij langzamerhand zijn eigen persoon er mee associeert, zodat ieder woord dat hij gebruikt een zekere persoonlijke betekenis heeft, de vrucht van zijn gebed. Aldus wordt zijn schrijfkunst tot een proces waarbij hij zijn eigen persoonlijke verhouding met de Heer binnenbrengt in zijn geschriften; hij getuigt van zijn eigen persoonlijke verhouding met Christus, van wat hij zelf heeft geleerd in zijn omgang met Hem. Daarom benadert degene die een evangelie - of elk ander heilig geschrift - tracht te gebruiken dat op heel andere wijze dan andere teksten. Hij of zij leest, en laat het gelezen tot hem of haar doordringen.

Tegelijk probeert hij of zij uit te maken wat het is dat de evangelietekst voor hem of haar zo tijdloos maakt dat het nog steeds relevant kan zijn voor zijn of haar situatie, en voor de situatie van het gehoor. Ongetwijfeld faalt hij of zij daarbij in hun eerste of tweede poging, omdat het geen kwestie is van intellectueel begrip, maar van vereenzelving met de auteur met wie men bezig is. Men neemt waar, men tracht door de ogen van de auteur te zien wat deze heeft gezien in Christus. Het is een veelzijdig proces dat geduld vereist maar ook zeer vruchtbaar is. Langzaamaan wordt men een met de evangelist om een te worden met Christus; door de ogen van de evangelist vindt men uit wat de Christus te zeggen heeft, en daardoor komt men de grenzen te boven van tijd of plaats die mensen van elkaar scheiden. Ook begint men langzaamaan onderscheid te maken tussen wat wezenlijk en wat bijkomstig is, en gaat men het materiaal vereenvoudigen in wat bewaard moet worden en wat, op dat ogenblik, overbodig is. Dat is een proces zonder einde, aangezien het nooit mogelijk is om volledig op te gaan in de persoon van de schrijver en dus ook in de persoon die men beschrijft.

Het moet dan ook duidelijk zijn dat een oppervlakkige benadering van de evangelist op een mislukking uitloopt. Het vereist veel meer dan een rationele studie, het vereist het opgaan van de hele persoon in het werk. Dat vereist inspanning en tijd, en zal nooit af zijn. Men moet tevreden zijn met wat men bereikt, en het aan de toekomstige generaties overlaten om nog meer een te worden met het evangelie voor hen; de waarheid over de persoon van Christus kan alleen maar langzamerhand geopenbaard worden, in de loop der eeuwen, naargelang men meer te weten komt; en dat is zonder einde. Wij in onze tijd tasten alleen maar naar wat de Christus nu te zeggen heeft aan onze generaties, in zoverre dat duidelijk kan worden uit de evangeliën die wij nu kunnen verstaan in het licht van onze tijd. Na ons zullen nieuwe generaties dat werk voortzetten en nieuwe inzichten toevoegen aan dat wat ons reeds bekend is.

Introduction

To interpret Holy Scripture is an art that requires as much feeling as it requires intellect and thought. For the authors, and even more the gospel writers, have gradually realized that in order to understand the person of Jesus, one needs personally to associate oneself with Him as much as describe Him. Jesus' personality is so strong that only the inner knowledge of a person can feel what He came to say and witness; and so the observations of a writer are much more based on his heart than on his power of writing. As a result, the language he or she uses is much more figuratively than literally meant, and requires a much higher degree of personal association than of rational understanding.

A first reading hardly proves effective, it is only through a number of repeats that fruit can be gathered. No doubt, the gospel writer has an underlying plan, a system by which he develops his material and orders it in a reasonable way. Yet much more does he use the material at his disposal in such a way that he gradually associates his own person with it, so that every word he uses is the fruit of his own personal prayer. Thus his art of writing becomes a process by which he brings his own personal relationship with his Lord into his writing, observing and feeling what he has learned from his Lord.

Therefore a person who uses the gospel approaches it in quite a different way from other texts. He or she reads and lets himself or herself be imbibed with it; at the same time he or she tries to discover what makes the gospel text so timeless that it can still be relevant for audiences today. One will undoubtedly fail at the first or second attempt, as it is not a question of understanding with the intellect, but of associating with the person. He or she observes, becomes one with Him, and tries to see through the eyes of the gospel writer what the writer has seen in Christ. It is a process that requires much patience, but also bears much fruit. Gradually he or she becomes one with the gospel writer in order to be one with Christ. Through the eyes of the gospel writer he finds what Christ has to tell him or her in a personal way, thereby overcoming the limits of time and space that separate people from each other.

Gradually one also begins to distinguish what is essential from what is accidental to him or her, and begins to simplify his or her material into what is to be preserved and what is to be shed. This is a never ending process, as it is impossible to become completely one with the person before him; yet he draws ever nearer to the gospel writer and so to the Christ of whom the latter is giving witness.

It should be clear then that the superficial study of a gospel writer is doomed to failure. It requires much more than an intellectual study; it requires the involvement of the whole person in the work. This takes effort and time, and even then complete success cannot be reached. One must be content with what one can achieve, and leave it to the coming generations to become more deeply involved in their knowledge of Christ. The truth about the person of Christ is only gradually revealed in the course of the centuries, in accordance with the knowledge future generations can have because of their own efforts and experiences.

The writer tries to make clearer to the audience what Christ meant to say to all generations. Generations after us will add new insights into the knowledge of the person of Christ - a process that knows no end.

Table of Contents

Visitation	1
Justice for all	3
John the Baptist	5
Christmas	7
Epiphany	9
Baptism	11
Servant of God	13
Temptation	15
Transfiguration	17
On the way, in the world	19
Divine justice	21
Resurrection	23
Look forward in hope	25
Dependent on Him	27
Ascension	29
Pentecost	31
Abraham's prayer	33
Don't be afraid	35
A new way of life	37
A new fire	39
The unjust steward	41
Love of neighbor	43
Clarion call	45
Types of people	47
Deafness	49
Prodigal son	51
Sermon on the mount	53
Vocation	55
Lepers	57
Kingdom of God	59

Inhoudsopgave

Het bezoek	1
Gerechtigheid voor ieder	3
Doper	5
Kerstmis	7
Driekoningen	9
Doop van de Heer	11
Geplaatst bij de Zoon	13
Beproefd in de woestijn	15
Gedaanteverandering	17
De pelgrimstocht in de wereld	19
Goddelijke gerechtigheid	21
Verrijzenis	23
Uitzien in hoop	25
Afhankelijk van zorg	27
Hemelvaart	29
Pinksteren	31
Abrahams gebed	33
Niet bang zijn	35
Dienstbaarheid	37
Vuur	39
De onrechtvaardige rentmeester	41
Naastenliefde	43
Klaroenstoot	45
Mensentypen	47
Doofheid	49
Verloren Zoon	51
Bergrede	53
Roeping	55
Melaatsen	57
Het Rijk Gods	59

VISITATION | **HET BEZOEK**
Lucas 1, 39 - 55

Mariotto Albertinelli

When Our Lady and Elisabeth met at the latter's house, there arose a dialogue from heart to heart between them. Therefore they learned to accept the message of the angel, which their husbands had only questioned. The two women had started to believe in things that went far beyond their imagination. Thus they played their own role in the development of the story of the Incarnation, and of the church - the role of the heart. Without the heart the church could only become an empty rational reality, with the heart it could meet all challenges to belief. As long as the proper role of the women in the church is not acknowledged, it cannot develop in a balanced way.

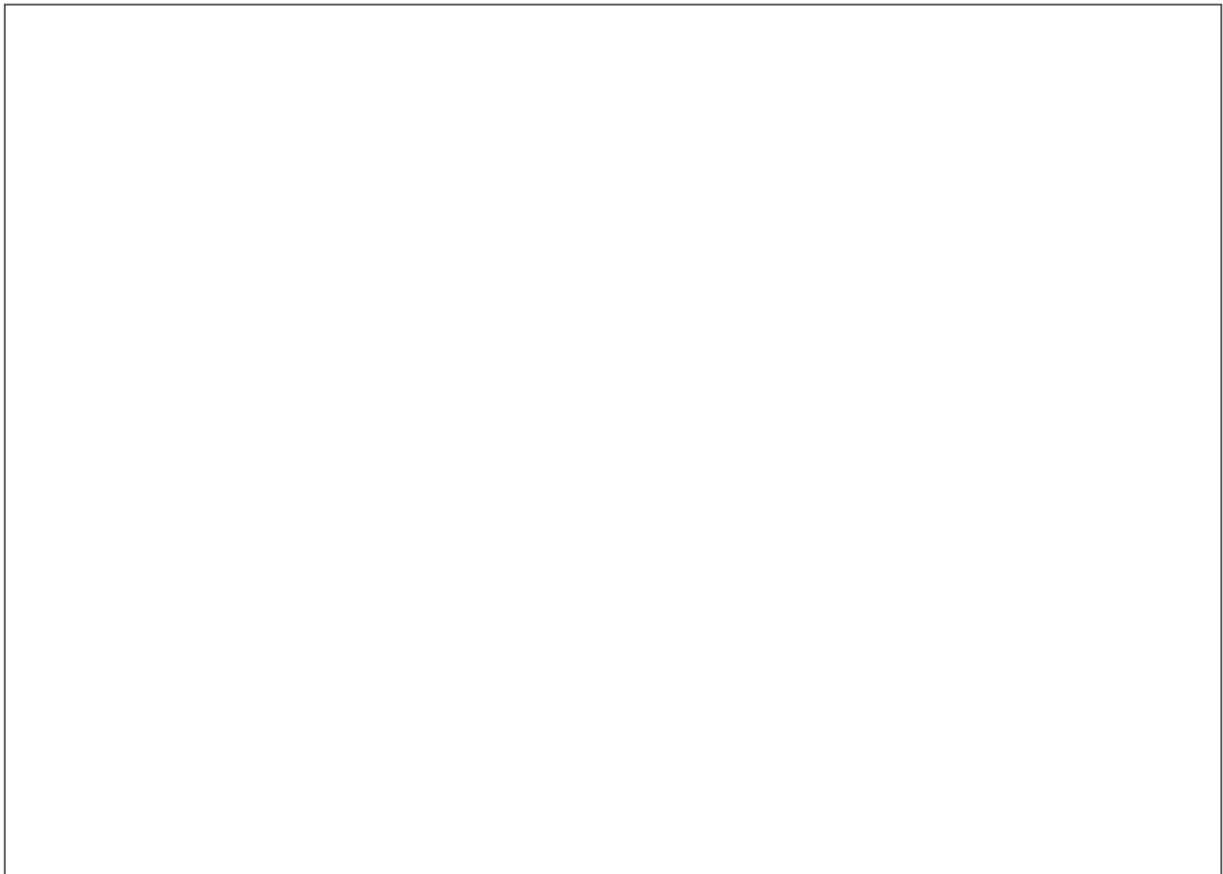
"Enkele dagen na de boodschap van de engel", zegt Lucas, "ging Maria met spoed naar het bergland om daar haar nicht Elisabeth te bezoeken." En in het huis van Elisabeth ontspoon zich de dialoog tussen hen, waarin zij van hart tot hart met elkaar spraken. Lucas wil benadrukken dat de komst van Jezus een affaire was die zich afspeelde tussen twee vrouwen, de mannen komen er in eerste instantie niet aan te pas.

Wij zagen dat al eerder aankomen in het evangelie. De op handen zijnde gebeurtenissen waren door de engel aangekondigd aan zowel Zacharia, de man van Elisabeth, als aan Maria. Maar terwijl Zacharia twijfelde en niet kon geloven, zodat hij met stomheid werd geslagen, nam Maria het woord aan; ook met vragen en twijfel, maar het geloof in haar hart overwon. "Mij geschiede naar Uw woord", zegt zij, en opende haar hart voor de komst van de Heer, terwijl Zacharia dat niet aandurfde. Eenzelfde ervaring wordt beschreven in het evangelie van Mattheus, al was de afloop anders. Jozef "besloot in stilte van haar te scheiden" zegt de evangelist, maar de engel gelastte hem in een droom om Maria te aanvaarden als zijn vrouw.

En terwijl dus beide mannen dromen, aanvaarden beide vrouwen de realiteit. Wij weten niet wat zich in de dialoog tussen Maria en Elizabeth heeft afgespeeld. Maar wij kennen wel het teken dat beiden werd gegeven. Elizabeth ervoer dat het kind in haar schoot zich van blijdschap sterk bewoog toen Maria haar huis binnentrad. Zij schreeuwde het uit en riep "gezegend ben jij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van jouw schoot". Zo ontstond de dialoog waarin beide vrouwen zonder enige twijfel hun ervaring uitwisselden, en beiden te kennen gaven dat zij waren gaan geloven in dingen die ver boven hun gedachtewereld uitgingen. Het betekende voor hen het ontstaan van een nieuwe wereld, een ingreep van God in de schepping die zij niet konden verklaren, maar met heel hun hart aanvaardden. Wij lezen dan ook verderop in het evangelie hoe Maria alle wonderlijke gebeurtenissen rond de geboorte van Jezus in de stilte van haar hart telkens opnieuw overwoog, en ermee in haar hart te rade ging.

Jezus heeft zich tijdens zijn openbaar leven altijd met mannen omringd, die de blijde boodschap gingen verkondigen in heel de wereld. Tot zulk een krachtsinspanning zouden de vrouwen niet in staat zijn geweest. Maar zij hadden wel een rol in de vestiging van het Rijk Gods op aarde. De rol van het hart. Dat bleef zo tot op Pinksteren. Zonder het hart zou de kerk een lege eenheid geworden zijn, een voze entiteit zonder belofte. Alleen als de kerk de ware rol van de vrouw in de kerk volledig erkent, kan de kerk tot een evenwichtige ontwikkeling komen in de gehele wereld.

Commentary

JUSTICE FOR ALL | GERECHTIGHEID VOOR IEDER
Mattheus 3, 1-12

Bartolomeo Veneto

John the Baptist is not only the historical precursor of Jesus, he stands for all that Jesus brought in the world. Thus when he preaches conversion, he does not mean a transition from one faith to another, but a change of attitude towards what Jesus stands for, from indifference to care for the poor and needy. This attitude assumes a different form in every age. In our age, where many people are directed only towards their own welfare and salvation, Pope Francis directs attention to the needs of the poor, so that there can be justice for all, and even the poor can live in a way they have a right to. For this the rich will have to give up something of their wealth in order that justice may become a reality for all, leading to peace in the world.

In de Advent worden wij herhaaldelijk geconfronteerd met Johannes de Doper. De evangelisten maakten hem tot degene wiens roeping het was de komst van de Christus voor te bereiden. In feite kwam zijn boodschap niet voor Christus' geboorte in Bethlehem, maar voor diens openbaar optreden in Palestina waarbij Hij de komst van het Rijk Gods aankondigde, en tegelijk zijn heilswerk begon onder de vele zieke en zwakke mensen in Galilea, het noordelijk deel van Palestina.

De doper werd dus tot symbool gemaakt van de komst van de Heer. Zijn boodschap was er een van bekering. Bekering betekende niet het overgaan van de ene godsdienst naar de andere. Bekering betekende een verandering van houding: van de houding van onverschilligheid – het doet mij niets, ik weet alles al – tot een houding van aandacht en sympathie en liefde tegenover de arme medemens. Er ging iets bijzonders gebeuren: de wereld gaat een wereld worden waarin God door Zijn Zoon een eigen plaats krijgt; Hij gaat onder ons wonen in menselijke gestalte, "Hij slaat zijn tent onder ons op" in Bijbelse taal. Onze aandacht wordt gericht op Hem als de goede, de medelijdende God.

Deze bekering, het kan niet anders, heeft een andere verschijning naargelang de tijd waarin wij leven. Vandaag de dag neemt zij de gestalte aan van de boodschap die Paus Franciscus tot de mensen heeft gericht. Hij heeft het over een houding van bijzondere aandacht voor de minder bedeelde mens in een tijd waarin alles gericht is op de eigen blijvende vooruitgang op materieel gebied, met verwaarlozing van het belang van de naaste. In sociale termen noemen wij dat gerechtigheid voor ieder. Ieder mens moet een menswaardig leven kunnen leiden, ieder volgens de eigen standaard, maar wel zo dat hij of zij over een minimum van vrede en welvaart kan beschikken.

Zo iets gaat niet vanzelf. Wij moeten ons bezinnen op onze eigen positie in de maatschappij. Kunnen wij iets weggeven van ons eigen belang ter wille van de arme naaste? Zo iets is voor ieder anders, het is niet gemakkelijk, maar het is ook niet

onmogelijk. Wij moeten niet tevreden zijn met de houding van het compromis, het stilletjes jezelf bevoordelen ten koste van de ander, dat heel ver kan gaan – wij moeten proberen het grondbeginsel te handhaven van eerst de ander, dan pas ik, opdat er werkelijk iets van gerechtigheid, vrede en liefde kan doordringen in onze eigen maatschappij, familie en huisgezin. Pas op die wijze kunnen wij een werkelijk Kerstmis vieren, waarvan de geest doordringt in onze eigen kring, en zich uitbreidt tot een wereld van vrede.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

JOHN THE BAPTIST | DOPER
Johannes 1, 6-8; 19-28

John's role was to testify, he was second to Jesus. He was an impressive figure, severe and ascetical. People looked up to him as a saint, and came to the river Jordan to be baptized by him. Thus Jesus came too, amidst his friends from Nazareth. He was baptized by John, but then the scene changes: Jesus became the most important figure. Thus a curious contrast arises: John was the central figure in the scene, the "guru", Jesus was an ordinary man among others. The gospel writers wanted to show that Jesus did not come among us as a powerful, impressive figure, but as one of us: "In your midst stands he whom you do not know" Jesus did not appear among us as a powerful prophet but as a child of simple Jewish parents, a young man among other young men. This was the beginning. The message is clear: it is not a show of force that will redeem the world, it is simplicity, soberness and service to others. We want to make Jesus a powerful figure, king of the universe, we give Him a crown to rule over us. But God wanted Him to be a servant of the poor. God's first message to us is that He is not big but small: a child in a manger. From that manger stems the victory on the cross.

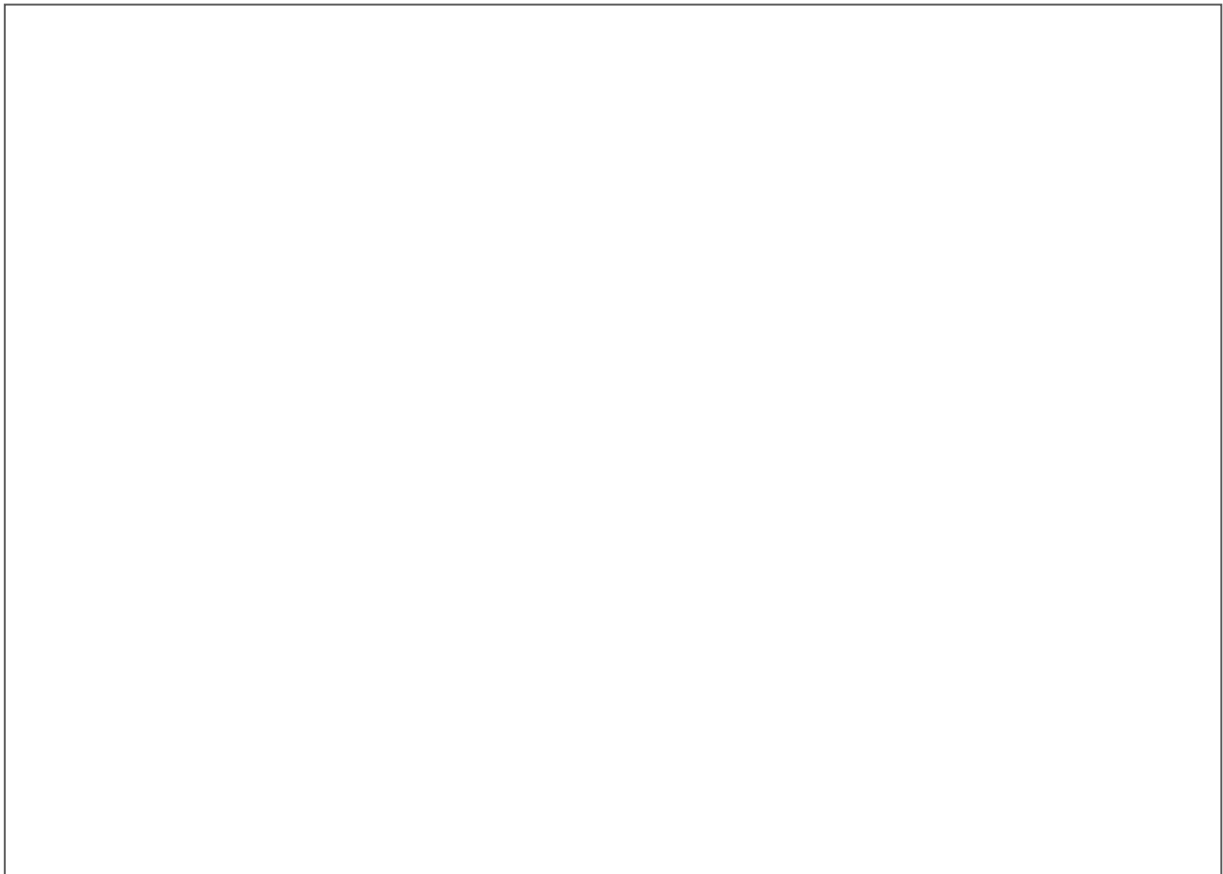
Johannes de Doper kwam als getuige, hij wees op Jezus. Toch was hij een indrukwekkende figuur, streng en ascetisch. De mensen zagen tegen hem op als een heilige en kwamen in groten getale naar de Jordaan om zich door hem te laten dopen. Zo kwam ook Jezus naar hem toe, te midden van zijn vrienden uit Nazareth. Hij werd gedoopt door Johannes, maar daarna verandert de scene: Jezus wordt de belangrijkste figuur.

Er ontstaat een merkwaardig contrast: degene om wie het niet ging was een opvallende figuur, een soort "goeroe"; degene om wie het wel ging was een onopvallende verschijning. De evangelisten wilden daarmee aantonen dat Jezus onder ons kwam niet als een machtig indrukwekkende figuur maar als een van ons: "in jullie midden staat hij die je niet kent". Geen machtsvertoon. Wij lezen hoe hij later in de woestijn daartoe werd bekoord: "spring naar beneden van de tempel, laat zien wie je bent". En nog later vlucht hij weg, als de mensen hem tot koning willen maken. Jezus verscheen niet onder ons als een machtige profeet maar als een klein kind van eenvoudige ouders, en als een gewone jongeman tussen de andere jongemannen van Nazareth. Dat was het begin. De boodschap is duidelijk: het zijn niet kracht en pracht die de wereld verlossen, het zijn eenvoud en soberheid en dienstbaarheid aan anderen, met name de minsten.

Dat is iets waar wij altijd weer aan moeten wennen. Wij willen zo graag een indrukwekkende Jezus, Heer van de schepping, koning van het heelal. En als hij dan als kind onder ons verschijnt doen wij hem mooie kleertjes aan en zetten hem een kroontje op het hoofd. Maar zo heeft God hem in eerste instantie niet aan ons willen voorstellen. Als Johannes later vanuit de gevangenis mensen naar hem toezendt om te vragen: ben je

het nou werkelijk.? , antwoordt Hij : kijk naar wat ik doe, gewone mensen helpen, zieken genezen, dienstbaar zijn aan hun noden. Telkens probeerde Hij zijn leerlingen te overtuigen dat zijn levenseinde niet glorieus zou zijn. Maar daar wilden zij niet aan. Zij wilden graag een koning zien in macht en majesteit. En dat willen wij ook. Wij willen ons aan Hem vergapen als iemand die ver boven ons staat. Maar zijn eerste boodschap aan ons was niet dat Hij zo groot was, maar dat Hij zo klein was: een kind van arme ouders in een kribbe in een beestenstal. Van die kribbe stamt de overwinning aan het Kruis.

Commentary

CHRISTMAS | KERSTMIS
Lucas 2, 1-20

Seen externally, the Christ child hasn't much to offer. Seen internally this child offers us liberation from the internal prison of a narrow and closed existence and brings new vistas in our lives. The Christ child lives on another dimension from ours, and invites us to share in it - be one a king or a shepherd, or an angel for that matter. We are not any more condemned to live as a slave to our passions or habits or ways of thinking. Christ's message from the manger is the same to all of us, yet differs for each of us. In God's light everything

becomes different for us. For from now on, you can give yourself to the advance of mankind from whatever corner of existence.

In het kerstverhaal komen geen kerstbomen voor. Die hebben wij er zelf bijgemaakt. Dat komt omdat wij het kerstverhaal graag mooier maken, maar die bedoeling had de evangelist niet. Hij wilde alleen maar laten zien dat er geen machtige koningszoon op aarde kwam, maar een onmachtig kind in een beestenstal, geboren uit arme ouders. Van de uiterlijke omstandigheden moet je het dus niet hebben. Des te meer van de innerlijke. Want hier werd geboren Hij die ons allen kwam bevrijden.

Wij mensen hebben allemaal bevrijding nodig. Want we zitten allemaal vastgeklemd in ons bestaan. Het kan zijn dat ziekte ons heeft getroffen, het kan zijn dat wij grote zorgen hebben op economisch gebied. Het kan ook zijn dat mijn geestesleven is verengd tot het alleen maar streven naar wat ik hier en nu wil hebben. Hoe dan ook, ik ben ingeklemd in mijn bestaan, en heb bevrijding nodig.

Dan is daar dat kleine, onmachtige kind in de kribbe, wiens aanblik mij treft. Want hij leeft op een ander niveau. Hij heeft mij iets te geven. Hij is het licht dat schijnt in de duisternis. De herders komen er op af en laten sprakeloos het licht in zich toe. De koningen reizen erheen, en werpen zich voor hem neer. De engelen verheugen zich en zingen hem toe. Er gebeurt iets dat zich aandient als een idylle in de nacht, maar een inhoud heeft als de klaarlichte dag. Ik kan mij laten bevrijden.

Christus' boodschap is voor iedereen anders, naargelang de eigen omstandigheden, maar in de kern is hij altijd dezelfde: het kan ook anders. Je kunt je laten bevrijden uit je eigen beperktheid. Je kunt uit het oppervlakkig niveau van "cool en super" overgaan naar het dieper niveau van "goed en rechtvaardig". Je kunt uit het trieste leven van "alles is rot" overgaan naar het lichter niveau van "ik kan er overheen komen". Je kunt loskomen uit je eigen beperktheid en gaan leven voor anderen. Je kunt je losmaken van onverschilligheid en inzetten voor een menswaardiger behandeling van schepping en milieu.

God heeft zich aan de mensheid gebonden door Zijn Zoon. En Hij laat niet meer los. Hij blijft mogelijkheden scheppen van bevrijding en verlossing. Hij zendt mij toe naar anderen in eigen omgeving, opdat ik samen met hen ontdek dat het leven waard is geleefd worden. Wij kunnen ons allen tezamen bevrijden van het statische juk van een gedoemd leven tot een het dynamisch dragen van bevrijding in een gedeeld nieuw bestaan.

Commentary

EPIPHANY | DRIEKONINGEN
Mattheus 2, 1-12

The story of the Magi deprives the birth of the new king of all its limitations of a family happening, and makes it into a world happening. No more local shepherds, but foreign kings visit the place where he stays; no more birthday gifts of the poor, but precious gifts of the rich accompany the visitors. It is no more a happening in the dark of the night, but something in the light of the clear day, no more a manifestation to the Jewish people only but to the world in general, no more the birth of a child

but of the kingdom of God in all its glory. The tidings of joy from the angels are now meant to be heard by all people of good will. The local and time bound elements of the Bethlehem story are transcended by the limitless elements of a story for all times.

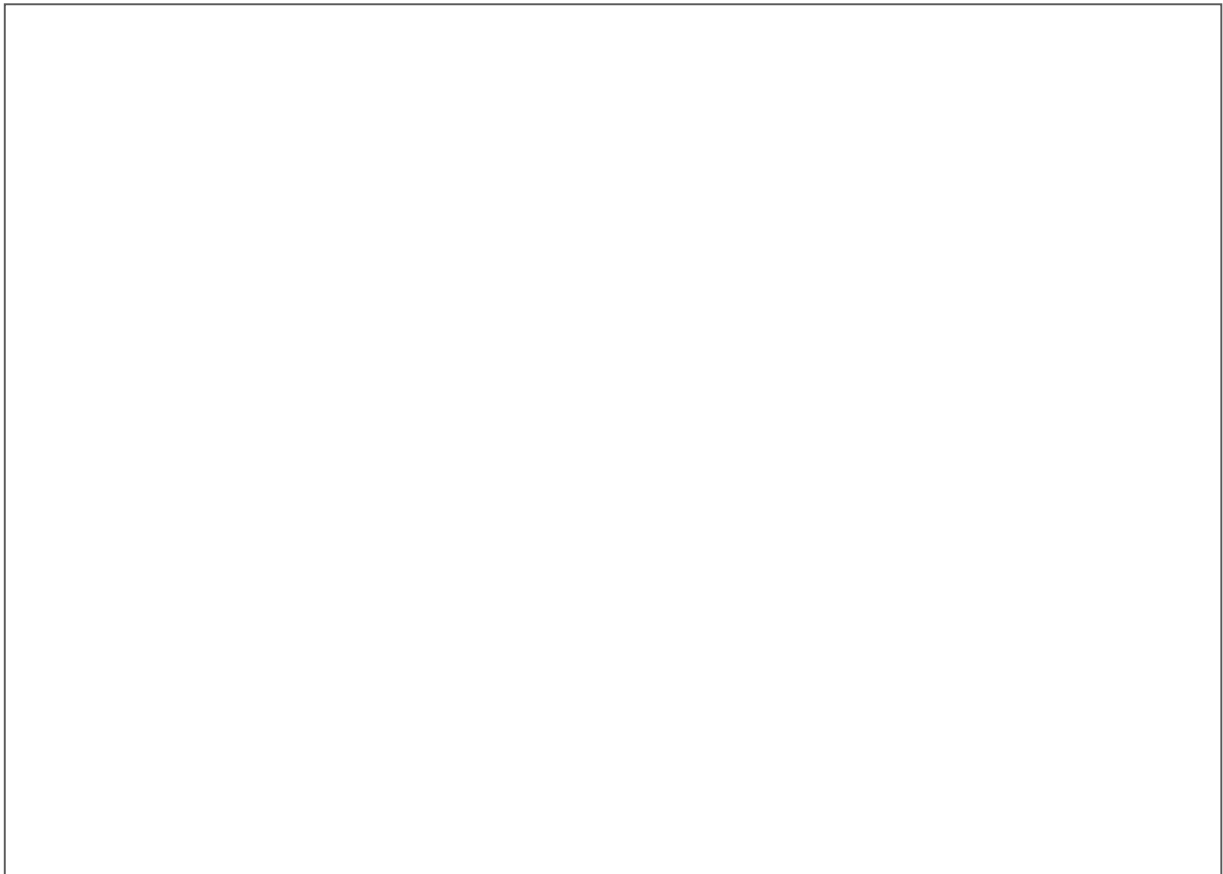
De blijde boodschap van driekoningen heeft alle kenmerken van een verhaal. De figuren erin beschreven komen “uit het oosten”, dus zo maar ergens vandaan; en ze verdwijnen uit het verhaal zoals ze erin kwamen “ze keerden naar hun land terug”, er is verder nooit meer iets van hen vernomen. Wie of wat zij zijn is ons nooit helemaal helder geworden: koningen, of magiërs, of wijzen, wij weten het niet. Er is een ster die hen op hun weg begeleidt; maar sterren bewegen in werkelijkheid helemaal niet. Kortom, het lijkt alsof de evangelist hier in de vorm van een verhaal ons iets heeft willen zeggen dat eigenlijk nauwelijks te zeggen valt. En wat zou hij dan hebben willen zeggen? Ik denk dat hij heeft willen zeggen dat de geboorte van Jezus niet alleen maar een gebeurtenis is geweest ergens achteraf op een verborgen plekje, maar dat die tegelijk een gebeurtenis is geweest van wereldwijde strekking, die zijn stempel heeft gezet op de geschiedenis na hem. Het was niet alleen maar een familiegebeuren, maar ook een manifestatie, een openbaring van Gods goedheid voor alle mensen van alle tijden.

De eerste lezing van het driekoningenfeest komt uit de profeet Jesaja. Hij maakt de komst van de beloofde Messias al tot een wereldgebeuren, dat zich concentreert rond Jerusalem, “de stad van heil”. “Alle volkeren komen daar naar toe om Hem te verwelkomen. “ De evangelist relateert dat enigszins door er op te wijzen dat Jerusalem helemaal niet klaar stond daarvoor, integendeel: Jerusalem met de koning Herodes werden symbool van de tegenstand. Paulus wijst er dan ook op in de tweede lezing dat zijn glorierijke komst uitsteeg boven het beperkte van het joodse rijk: Hij kwam ook voor de zogenaamde heidenen, hij kwam voor alle mensen waar ook ter wereld.

Dat is de uiteindelijke betekenis van driekoningen: een zich openbaren van God in Jezus voor alle mensen. Gods Geest beperkte zich niet tot jodendom en niet tot christendom. Gods Geest spreekt tot alle mensen, zonder uitzondering; ook tot mensen die nooit van Christus hebben gehoord, misschien ook nooit van Hem zullen horen, of willen horen.

De manifestatie van Gods Zoon is een zaak van de gehele wereld. Van nu af aan ligt de wereld in de greep van de dynamiek van het Rijk Gods dat Hij kwam vestigen, een rijk dat tegelijk is en nog niet is, dat leeft van de spanning tussen verleden, heden en toekomst. Geen louter terugkijken naar profeet en boek, geen louter vooruitkijken naar een dreigend eind der tijden, maar een spanning tussen wat reeds gekomen is en opnieuw komen zal.

Commentary

BAPTISM | DOOP VAN DE HEER
Mattheus 3, 13-17

In his baptism, Jesus received a vision of God Himself which confirmed Him, and a touch by the Holy Spirit, which set Him going. Jesus needed both in order to be able to work fruitfully and steadfastly in all circumstances. This is what happens at every baptism. The Spirit of God means a new dimension added to your life, your being, your personality. As such you hardly notice it. You remain free to choose your own way of life. But unknown to you the Spirit is there to move you on. It may be that the Spirit in you is given no chance as you move forward into your own chosen direction. But allowing the Spirit to guide you on by

baptism is a guarantee that He will always be there, and is always able to restore what has been broken. He will never let go any more. Thus Jesus went on in the Spirit, even when he was broken unto death by temptations of the evil spirit, which never ceased trying to influence Him.

Jezus' werk onder zijn landgenoten ving aan met een wonderbaarlijke gebeurtenis bij de Jordaan. Hij voegde zich bij de rijen mensen die zich daar door Johannes lieten dopen, en toen gebeurde waar Hij naar uitkeek: het contact met de Vader die zijn zending bevestigde, en de komst van de Geest die Hem vooruit stuwde.

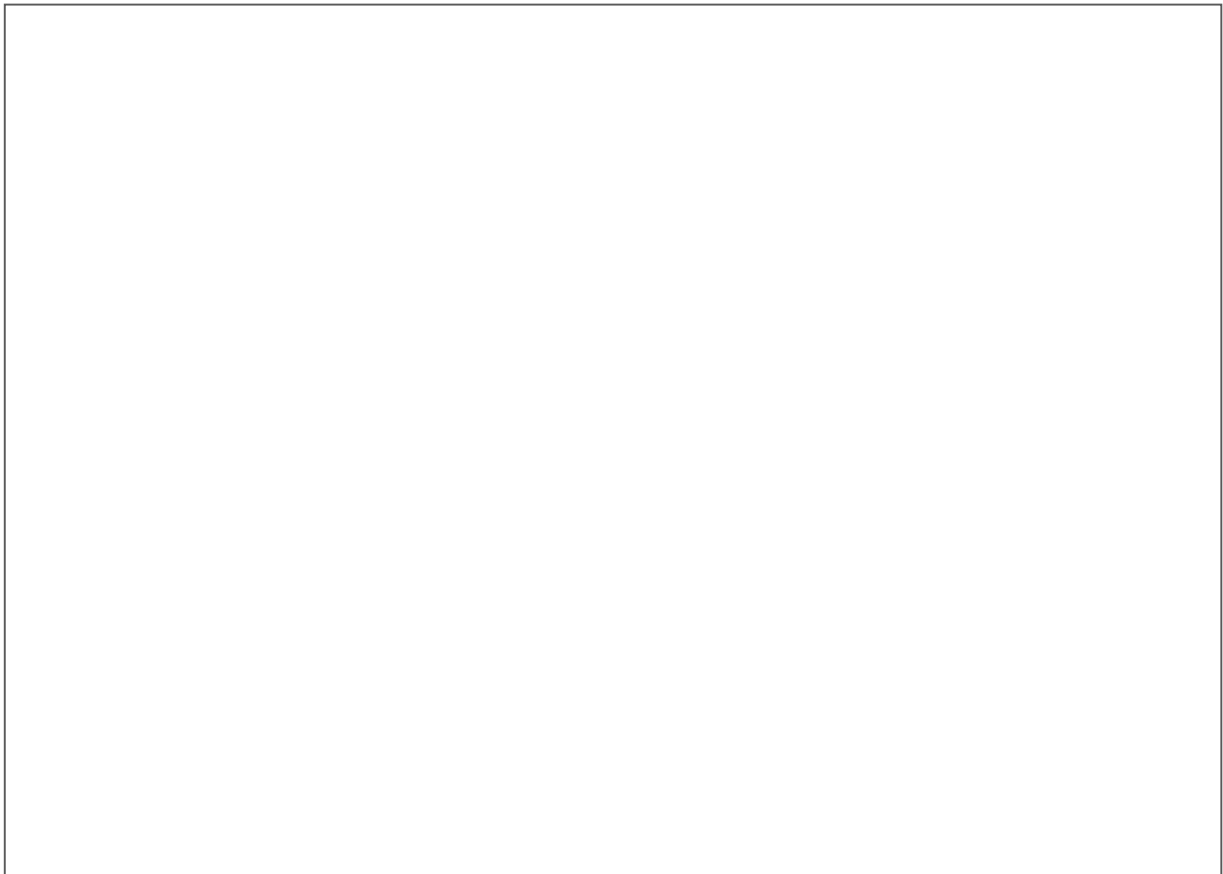
De doop is een belangrijk gebeuren in het leven van de mens: door de doop laat je de hele dimensie van Gods aanwezigheid, Gods stuwende kracht, in je toe. Je kind leeft na de doop niet alleen maar in de dimensie van jouw gezin; de sfeer van Gods aanwezigheid wordt daar over heen gelegd. De Geest van God gaat leven in de door de ouders geschapen mens, en blijft daarin aanwezig, wat er verder ook gezegd en gedaan, of niet gezegd en gedaan wordt.

De Geest van God is niet zo maar wat extra's. De Geest van God is een nieuw toegevoegd geheel dat mede het leven bepaalt. Op zich merk je daar weinig van; het leven gaat gewoon door. Het kan zelfs zijn dat het kind zich in een heel andere richting ontwikkelt dan jij hebt bedoeld. Maar alles komt toch weer in orde, omdat de Geest, ongezien en onvermoed, medewerkt aan de vorming van het opgroeiende kind, in de richting die God mede bepaalt. Dat hoeft helemaal niet iets te zijn wat jij graag gezien had; maar het is wel de richting die God graag ziet.

Vandaar dat Jezus de bevestiging van Gods Geest nodig had alvorens aan Zijn werk te beginnen. "De hemel opende zich" zegt Mattheus: "Hij hoorde Gods stem, en Hij zag Gods Geest over zich neerdalen" Hij wist toen nog niet wat Hij moest gaan doen; dat zou Hij uitmaken in zijn gevecht met de kwade geest in de woestijn, dat daarop volgde. Maar Hij werd ervan verzekerd dat God met Hem meeleefde, en Hem sterkte door Zijn Geest. Dat was een in de doop door Johannes toegevoegd bewustzijn van zijn persoonlijkheid, dat Hij nodig had om zijn leven te blijven leiden in Gods licht.

Wij allen beseffen nauwelijks wat er met ons gebeurde toen onze ouders ons lieten dopen. Pas gaandeweg zijn wij ons daar gedeeltelijk of geheel bewust van geworden. Maar God Geest heeft in ons en met ons meegeleefd naarmate wij ons verder ontwikkelden, zodat wij ons heel ons leven aan Hem hebben kunnen vasthouden, als wij dat wilden, ongeacht wat er met ons gebeurde.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

SERVANT OF GOD | GEPLAATST BIJ DE ZOON
Johannes 1, 14-18

Jesus has put up his tent among us human beings, and thus our being has become connected to his being. We cannot be lost any more. But the fact is that we can get lost, if we lose that connection. When Jesus dies, we die with him. We believe that we will rise again with him, but we have no proof of that. And when we see all the misery around us in the world, we may even lose hope that that will happen. There are therefore two sides to our existence: to be placed with the Son, and to die in a life broken by sin and death. Jesus stands between the two sides. He went into the desert to find God, but He met the evil spirit that tempted Him. "Throw yourself down and the people will applaud you" He recognized it as a temptation, and did not take power in his own hands; but the temptation remains for all his followers. We will always be tempted to force our power upon people and things, and in that way gain victory, but in fact we come to lose then. Only those that will forego power will win the battle with evil. Jesus sought his support with God and remained himself.

Er zijn twee kanten aan ons bestaan: de belofte, het door God geplaatst worden aan de kant van de Zoon; en tegelijk ook het ten onder gaan aan de werkelijkheid van een door zonde en dood gebroken leven. Tussen die kanten staat wat Jezus ervoer toen Hij na de doop door Johannes de woestijn in ging om uit te vinden wat Hem te doen stond. Hij dacht er God te vinden, maar kwam in aanraking met de vorst van de wereld, die hem wilde paaien met enkele valse voorstellingen. Hij kon het heft in handen nemen, en eigen macht gebruiken om de wereld te overwinnen. Maar hij heeft het niet gewild. Hij bleef de dienaar van God, in alles zoekend naar dat wat Hem aan God bond.

Zo'n keuze wacht ons mensen heel het leven lang. Je moet altijd weer opboksen tegen wat bezit van je wil nemen, de overtuiging dat je het zelf wel kunt volbrengen. Maar het is niet waar: je bent zo geschapen dat je samen met anderen door het leven moet, en van je eigen macht afstand moet doen. Anders ga je je eigen beperkte macht doordrukken, en raak je geïsoleerd, kom je alleen te staan, wonden anderen zich van je af.

Jezus heeft zijn macht nooit doordrukt. Hij heeft zich gerealiseerd dat Hij, zoals alle andere mensen, "alleen God moest dienen, en Hem aanbidden". Zo heeft Hij gesproken en gehandeld. Wij lezen dat Hij, naast de vele wonderen die Hij verrichtte en kon verrichten, zich altijd weer opnieuw in gebed begaf, liefst alleen in de nacht. Hij wilde nooit alleen staan. Zo is Hij kunnen worden tot de Christus. Samen met Hem biddend en met elkaar dialogerend trekken wij op door het leven, opdat wij Hem ontmoeten aan het eind van ons leven, als wij de goede strijd hebben volbracht.

Commentary

A large, empty rectangular box with a thin black border, intended for writing a commentary. It occupies the lower half of the page.

TEMPTATION | **BEPROEFD IN DE WOESTIJN**
Mattheus, 4, 1-13

The story of the temptations of Jesus in the desert was carefully built up by the gospel writer. Jesus' replies to the devil were all taken from the Book of Deuteronomy. This was a special book, it was discovered fairly recently around the time of the exile into Babylon. Thus Jesus takes his place in the living tradition, not in the dead tradition. "The son of man lives not only on bread, but on every word that comes from the mouth of the Lord." (Matthew 4,4) What is at stake during the time of Lent is not eating or drinking less, but the deeper spiritual reality of surrendering power. Jesus travelled in the land of Galilee a free man among the poor of the countryside, among those whom nobody took an interest in. It was there he started to build up a new kingdom, the kingdom of God. What is important in Lent is the quest of truth in our time,

independent of power and authority. The Spirit will help us to find its forms, which are relevant for our own times.

De evangelisten gebruiken het boek Deuteronomium om de antwoorden te formuleren die Jezus gaf aan de satan naar aanleiding van diens bekoringen. Dat deden zij met de bedoeling aan te tonen dat Jezus stond in de levende traditie: het boek Deuteronomium stamde uit de tijd van de Babylonische Gevangenschap (zesde eeuw voor Christus), veel later dan de andere boeken van het Oude Testament.

Jezus wilde gaan leven in de traditie van zijn voorvaderen, maar vrij en onafhankelijk ten opzichte van de wet. Hij was een "zwervende Arameeër", geen man of vrouw die vastzat aan plaats, tijd of verworvenheid; een man altijd op zoek naar nieuwe waarheid en nieuw geluk. Hij maakte, tijdens zijn tochten door Galilea, een begin met de opbouw van het Rijk van God, dat stond boven statische aardse macht en majesteit. Het Rijk van God was dynamisch, paste zich aan wat de Geest de mensen ingaf.

Het gaat er dus in de veertigdagen tijd niet om wat minder eten of drinken, maar om in onderlinge dialoog te zoeken naar wat in deze tijd waarheid is of kan zijn. Wij kunnen allen in beweging komen, en ons afvragen wat ons te doen staat bij de vestiging en opbouw van het Rijk van God. Dat is niet gemakkelijk in een tijd waarin veel van het door de kerk in de loop der eeuwen verworvene op losse schroeven komt te staan. In zo'n tijd leven wij, en niemand ontkomt er aan. Maar wij leven met de belofte van de Heer dat Hij ons altijd bij zal staan in de Geest. Wij hoeven niet in onmacht terug te grijpen naar het oude, maar elkaar vasthoudend moeten we op weg gaan naar het nieuwe, zoals Jezus samen met zijn apostelen op weg is gegaan in Galilea.

Het vasten kan ons helpen, om los te komen van het oude, en het nieuwe te omhelzen, ook als het niet zou komen in onze tijd, maar in de tijd na ons. Wij zijn en blijven op weg, en de Heer zal ons op die weg in de Geest begeleiden.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

TRANSFIGURATION | GEDAANTEVERANDERING

Mattheus 17, 1-9

El Greco

We hear about an experience of Jesus on a deeper level. For a moment in time he became who He is: the Son of God. Then he changed again to become the man Jesus. The disciples did not understand, it went completely beyond them. Sometime later he changed again. While the disciples slept in the Garden of Olives He became the rejected, the sufferer beyond expression, in complete agony. When they woke up, He was himself again, utterly calm. A sudden metamorphosis does not happen to many of us, but instead we change form gradually, in phases. We only become aware of it when we look at old photographs. And then our inner growth usually stays hidden. But it happens. It is the work of the Spirit in us. Sometimes it is the work of the evil spirit, which can also influence our mental growth. Jesus warns us through his metamorphoses that there is a process going on in us, that needs our attention: it can lead to gradual surrender in the Spirit, but it

can also lead to isolation and abandonment. Only they who abandon themselves to the Spirit will finally find rest in their lives.

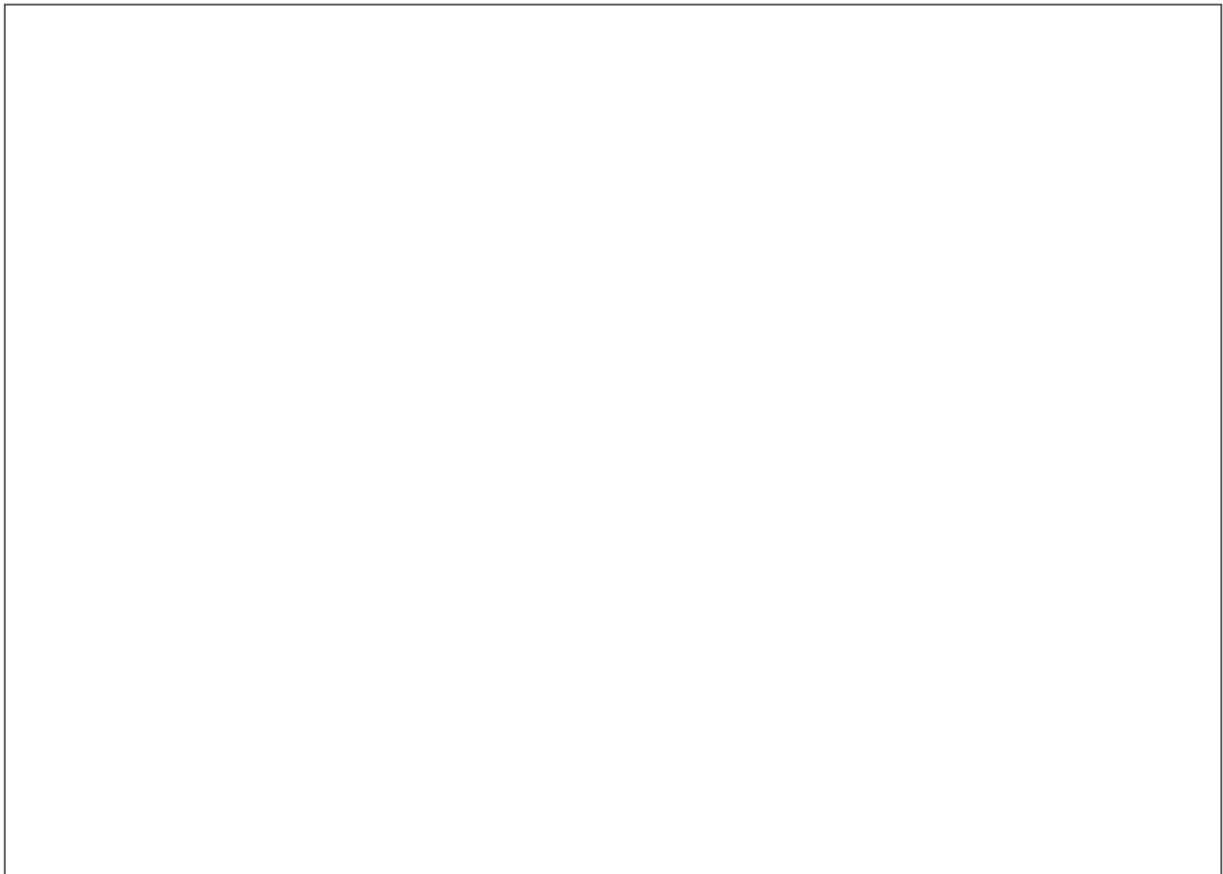
Niet lang voor zijn lijden veranderde Jezus van gedaante. Even werd Hij de Zoon van God, sprekend met de grote figuren uit het Oude Testament. Daarna werd Hij weer de Mensenzoon. Het geheel ging aan de leerlingen voorbij. Een tijd later veranderde Hij weer van gedaante, nu in de Hof van Olijven. Terwijl zijn leerlingen sliepen werd Hij even de door angst getroffen: “zijn zweet viel als bloeddruppels op de grond”. Toen zij ontwaakten was Hij weer bij hen in zijn gewone gestalte, en leidde hen vastberaden naar het afscheid.

Wij mensen kennen ook onze gedaanteveranderingen, maar dan als een voortdurend proces van groei en ontwikkeling. Wij kunnen dat alleen zien aan oude foto's, en dan zien we nog niets van de innerlijke veranderingen die in ons plaats grepen. Maar dat gebeurde wel. Het was het werk van de Heilige Geest in ons die ons altijd nabij blijft, en ons begeleidt op onze weg door het leven. Helaas kan het ook anders gaan, wij kunnen ook ten onder gaan aan het werk van de boze geest die ons verleidt tot woorden en daden van egoïsme en machtsmisbruik. Wij vallen dan op onszelf terug, en moeten het moment van genade afwachten. Want de Heer laat ons vrij.

In zijn gedaanteveranderingen waarschuwt Jezus ons dat er een proces van voortdurende gedaanteverandering en ontwikkeling in ons plaats vindt, dat bepalend zal zijn voor hoe wij uitgroeien in ons leven. Jezus neemt afscheid van zijn leerlingen, zij moesten hun eigen weg gaan. Pas door zijn lijden en dood heen kon Hij tot hen terugkeren als de verrezen Heer, maar dan stonden zij nog voor hun eigen keuzes.

Een van de leerlingen heeft afgehaakt, anderen hebben volgehouden ofschoon zij er weinig van begrepen. Zo gaan ook wij mensen om met de Heer. Ons wordt gevraagd trouw te blijven aan Hem die woorden van eeuwig leven heeft. Er zullen veel dingen gebeuren die ons teleurstellen en op onszelf terugwerpen. Toch worden wij gevraagd niet af te haken maar trouw te blijven in hoop en verwachting, tijdens alle gedaantewisselingen die wij in ons eigen leven meemaken.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

ON THE WAY, IN THE WORLD | **DE PELGRIMSTOCHT IN DE WERELD**
Lucas 13, 1-9

A disastrous thing had happened in Jerusalem: a tower had suddenly collapsed, killing 18 people. "That must have been God's punishment for their sins" people said. But Jesus denied that. He tells them that God's justice does not work in that way. In God's thinking all have sinned, and all are at the same time justified by God's mercy. We all deserve punishment for the common sins of mankind, like the ever growing and unbridgeable gap between rich and poor, but we are all forgiven by God's mercy. In fact there is always a beginning of redemption, symbolized by the fire of the burning bush in the desert, which gave rise to Moses leading the people out of the desert into the promised land in an ever continuing pilgrimage towards the light. Now and then we see signs of that. It happened at the election of Pope Francis: there was a deep silence when his name was read, for that name was never mentioned by the public

media, it did not appear on their list of likely names. The deep silence was a sign of the Spirit's presence at the election. The man selected by God - not by man - was the one chosen; and he would lead mankind to a better future.

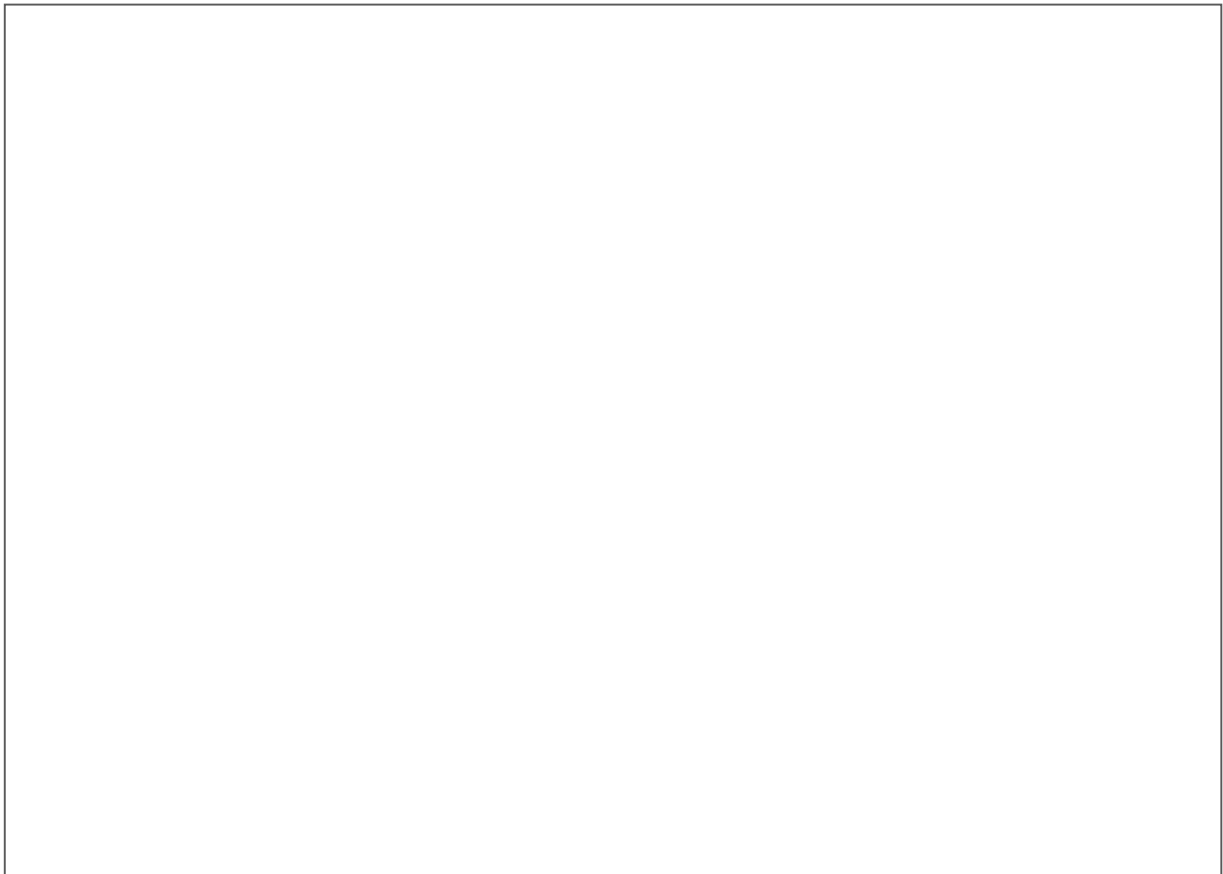
Er waren dingen gebeurd in Israël die grote indruk maakten. In Galilea had de romeinse landvoogd ingegrepen, en enkele fanatieke sekteleiden laten executeren. In Jerusalem was een toren plotseling ingestort, waarbij 18 mensen omkwamen. Jezus' toehoorders verbonden er onmiddellijk hun conclusies aan: dat was Gods straf voor hun zonden. Maar Jezus zegt: niets daarvan. Er is in de wereld geen verdeling tussen heiligen en zondaars, waarbij rampen de schuldigen treffen en de onschuldigen gespaard blijven. Allen zijn even schuldig, maar tegelijk delen allen in Gods vergevende genade. De zonde van de wereld zoals de altijd groeiende kloof tussen arm en rijk, wordt door allen gedragen, maar toch is er altijd tegelijk een begin van verlossing, gesymboliseerd in het brandende vuur van het braambos, dat voor Mozes aanleiding werd om te gaan trekken met het volk in een pelgrimstocht naar het beloofde land.

Het volk wordt niet bevrijd van zonde en schuld, maar gaat wel op weg, een betere toekomst tegemoet. Door Gods ingreep in de wereld is er weer hoop ontstaan. Naast het hopeloze, statische gebeuren van macht en slavernij in de wereld, komt er dank zij Jezus Christus een dynamisch gebeuren van hoop en verwachting tot stand, een trektocht naar iets nieuws. Het is die uittocht die wij gedenken in de veertigdagentijd. De komst van Christus heeft een nieuwe dynamiek gelegd in ons leven, we hoeven niet alleen maar terugzien naar mislukking en ellende, we mogen ook vooruitzien en hopen op beter, op opstanding uit de dood.

Het gaat er dan ook niet om in droeve onmacht ons hoofd te buigen voor een onvermijdelijke dood, het gaat erom ons te realiseren dat wij allen een onontbeerlijk

element zijn in de grote pelgrimstocht van alle gelovige mensen op weg naar het einddoel. Wij sterven, maar anderen vervangen ons, op weg naar het nieuwe leven ons beloofd. Wij dragen allen ons kruis achter Christus aan, maar wij worden verlost en bevrijd van blijvende schuld en eeuwige wanhoop. De pelgrimstocht van de kerk gaat altijd door, nu weer onder deze dan weer onder gene paus, maar altijd een man van God.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

DIVINE JUSTICE | GODDELIJKE GERECHTIGHEID Johannes 8, 1-11

Pieter Bruegel

A woman, caught in adultery, was placed by the Scribes in the midst of the circle around Jesus, who was teaching in the temple. The woman was all by herself; nobody defended her. According to the law she should be stoned to death by all around her. What should be done according to Jesus? He bent down, and wrote with his finger in the sand. After a while he stood up straight and said: "whoever among you is without fault should throw the first stone" Then he bent down again. After that they all left, one by one. This happened in complete silence. Nobody spoke, neither Jesus, nor the scribes nor the

people sitting there. Only after all had left, there arose a brief dialogue between Jesus and the woman. "Nobody has condemned you?" "Nobody, sir." "I will not condemn you either. Go home, and don't sin again." What did Jesus do? He did not only forgive her, he had also redeemed her from her complete isolation and restored her dignity as a human person.

Een vrouw, schuldig aan overspel, werd door de Schriftgeleerden geplaatst te midden van Jezus en zijn toehoorders in de tempel. De vrouw was helemaal alleen, niemand verdedigde haar. Volgens de wet moest zij gestenigd worden door de omstanders. Wat dacht Jezus daarvan?

Jezus boog zich voorover en begon met zijn vinger in het zand te schrijven. Pas na een tijdje richtte hij zich weer op en zei: "laat degene onder jullie die zonder zonde is de eerste steen werpen" Daarna boog hij zich weer voorover. Als reactie daarop gingen allen een voor een heen. Alles gebeurde in volledige stilte. Pas nadat allen heengegaan waren, ontstond er een korte dialoog tussen Jezus en de vrouw. "Heeft niemand je veroordeeld?" "Niemand, Heer" "Ook ik veroordeel je niet. Ga naar huis, en zondig niet meer." Wat deed Jezus? Hij verloste haar niet alleen van haar zonde, hij verloste haar ook uit haar eenzaamheid, en gaf haar haar waardigheid terug als menselijke persoon.

Dit alles schildert het verschil tussen menselijke en goddelijke gerechtigheid. Volgens menselijke gerechtigheid, zoals gesteld in de Wet, moesten alle personen die schuldig waren bevonden aan overspel, ter dood worden gebracht door steniging. Wij zien dit en allerlei soortgelijke gebeurtenissen nog steeds verricht worden door mensen of groepen van mensen die opkomen voor goddelijke gerechtigheid in het openbare leven in naam van Allah, wiens grootheid luid wordt geprezen terwijl mensen ter dood worden gebracht vanwege hun zonden. Wij zien tegelijkertijd hoe Jezus een op heterdaad betrachte zondares niet vrijpleit van haar zonde, maar haar bevrijd van haar isolering in de onmogelijke situatie waarin zij verkeert, en haar in de menselijke samenleving laat terugkeren, bevrijd van haar zonde en van haar eenzaamheid.

Goddelijke gerechtigheid is altijd gericht op de menselijke samenleving via de persoon van de mens die om Gods gerechtigheid vraagt. Het is nooit alleen maar gericht op de

individuele persoon, het gaat altijd om de persoon in zijn of haar directe en indirecte omgeving. Het is een dynamisch gebeuren, waarbij de persoon weer gaat leven en functioneren binnen de gemeenschap waar hij of zij deel van uitmaakt.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

RESURRECTION | VERRIJZENIS

Mattheus 28, 1-10

Tintoretto

Jesus gave special attention to women on the decisive days of his passion as well as his resurrection. More women than men attended to Him on his way of the cross, and the first to greet him after his resurrection were also two women. Jesus used them as his messengers to the men. The women reacted more emotionally, with the heart, whereas the men reacted more with the reason. Thus gradually the message of the resurrection spread to all, but via the women to the men. This was opposed to the socio-cultural custom of the time, where women had to listen to men first; whereas in a religious situation it was just the opposite. The first to be liberated from slavery to religious laws and rules were women, simply because they were more open to this than men. Women felt the need deep in their hearts, men had to be persuaded and convinced. They all had to believe, but according to tradition the first to believe were Mary, Jesus' mother, and Mary Magdalen; who both in turn had

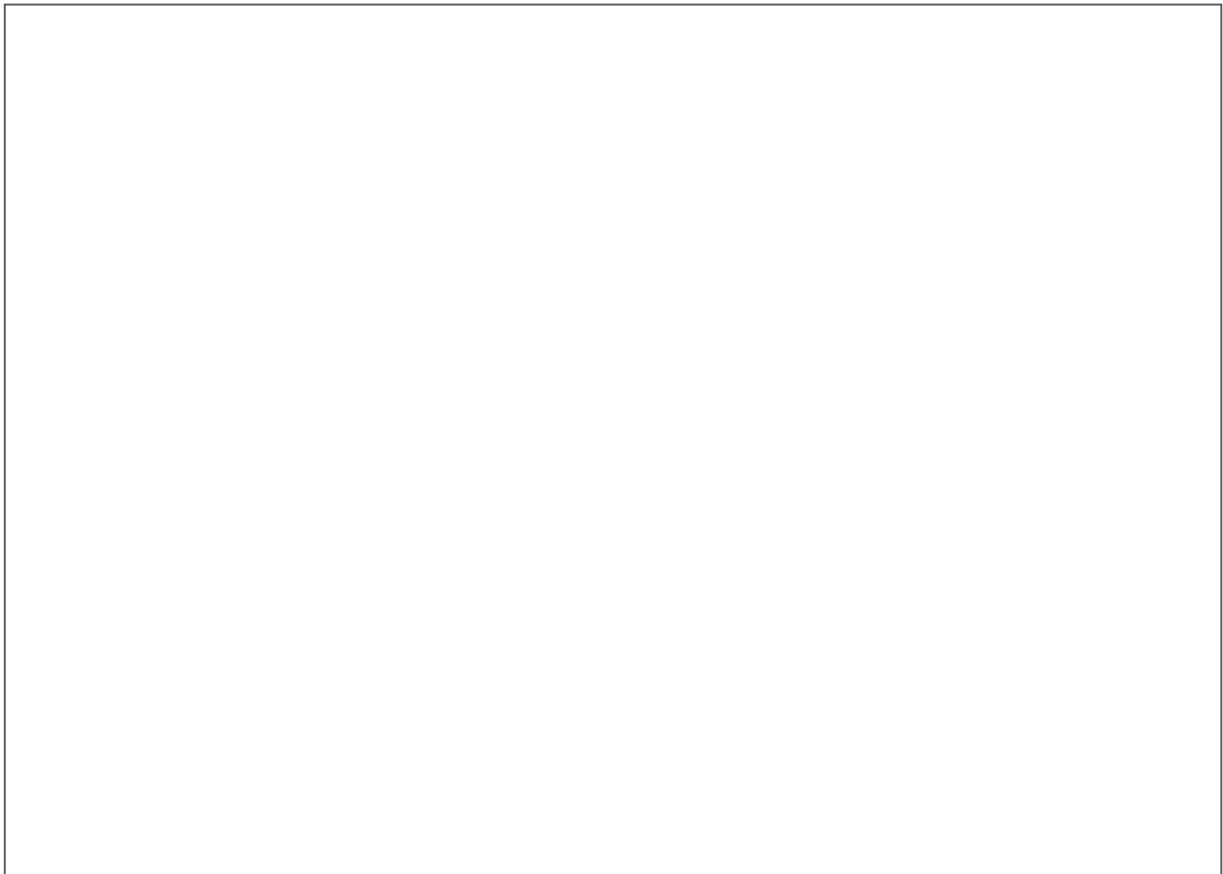
to convince John and Peter to go to the grave and see for themselves. This is also the way belief is spread in the church. Men and women have an equal task to spread the gospel, but they do it in a different way. Women embrace the risen Lord, and men carry the message around. The testimony of women is essential for the development of the church.

Jezus heeft zijn blijde boodschap aan mannen en vrouwen verkondigd, maar over het algemeen reageerden de mannen vooral negatief op de boodschap van bevrijding uit de letter van de wet tegenover het primaat van de liefde, terwijl de vrouwen daar als het ware instinctief positief op reageerden. Dat kwam vooral door de socio-culturele situatie van de mensen in de tijd, waarin de vrouw bijna in alles afhankelijk was van de man. Jezus doorbrak met zijn lijden en verrijzenis die sociale verhouding. Hij sprak allereerst de taal van het hart. Vrouwen reageerden daar spontaan op. Zowel tijdens het lijden als na de verrijzenis waren het vooral vrouwen die zich rond Jezus bewogen. Het voorbeeld daarvan is Maria Magdalena, die niet weg te slaan was bij het graf. Zij bleef wachten totdat Hij zich eindelijk aan haar toonde. Later kwamen ook de mannen; allereerst Johannes, met Petrus achter zich aan.

Het is goed te beseffen dat de evangelisten hiermee een voorbeeld gaven van hoe het in de Kerk toe moest gaan. Als man en vrouw ieder op eigen wijze worden toegesproken, en beide types op eigen wijze reageerden, dan is dat gebeurd met een doel: opdat beide geslachten overtuigd zouden worden van zijn paasboodschap. In het geheel van de kerk gelden niet de sociale verhoudingen van de maatschappij, noch die van de eerste eeuw, noch die van de een en twintigste eeuw. Het gaat er om te erkennen wat Jezus ons met woord en daad heeft voorgehouden: man en vrouw zijn gelijk. Ze hebben een gelijke opdracht om het Rijk Gods tot stand te brengen en voort te zetten in hun tijd. Maar zij zullen dat doen op een andere wijze. Vrouwen spreken allereerst de taal van het hart, en zullen op die wijze anderen trekken bij de realiteit van het Rijk Gods op aarde. Zij zijn de eersten om van de opstanding van Jezus te getuigen, door spontane woorden en daden

van liefde. Maar zij worden gezonden tot de mannen om tezamen, ieder op eigen wijze, de organisatie en opbouw van de Kerk tot stand te brengen, in een harmonisch geheel waarin in onderlinge dialoog alles tot stand komt. De vrouwen bereiden de weg, de mannen bouwen de Kerk op. Beide geslachten zijn essentieel voor een goede opbouw in alle lagen van de Kerk.

Commentary

LOOK FORWARD IN HOPE | UITZIEN IN HOOP
Johannes 21, 1-14

Van Meegeren

Did you read that curious sentence: “knowing it was the Lord nobody dared ask Him: who are you?” According to our logic, if you know who He is, you don’t need to ask. But in this situation logic doesn’t play a role. It is a “mystical” situation. All the Easter stories describe situations in which Jesus isn’t any more present like He was before his death and resurrection. He is there, but as a different person: one who is not recognized, one who represents a different world. Yet he is still present in this world. We Christians live in two worlds at the same time: the world in which we live, think, and lead our daily lives; and in the world of hope of future things. It is a paradox, a seeming contradiction, but it makes our

lives dynamic, and gives it perspective. We are in this world, but we are not of this world. During your life you always grow, from a young, idealistic, independent person to a man or woman who realizes that things do not ultimately depend on you. It is a sobering discovery, but it brings into perspective what the final meaning of our lives will be. We are temporary elements in the process of evolution, in a world without end.

Hebt U die merkwaardige zin gehoord in het evangelie: “wetend dat het de Heer was durfde geen van de leerlingen te vragen: wie bent U? Onze logica zou zeggen: als je het weet hoef je het niet te vragen. Maar in deze situatie gelden de wetten van de logica niet meer. Hier gelden de wetten van het geheimzinnige, de mystiek. Met mystiek wordt bedoeld: een situatie waarbij de fysieke wereld en de geestelijke wereld van elkaar gescheiden zijn, maar elkaar toch doordringen. De evangelisten duiden het aan met kleine tekenen: Jezus komt ergens binnen hoewel de deuren gesloten zijn. Magdalena ziet hem wel maar herkent hem niet. De Emmaüsgangers herkennen hem pas als hij het brood met hen breekt, maar dan is Hij meteen uit hun ogen verdwenen. Voor hen werd Hij langzamerhand van de Heer van de ogen de Heer van het mensenhart, de Christus van het geloof. Zo is onze geloofsgemeenschap ontstaan: terend op Jezus van Nazareth, uitziend naar de komst van de Christus.

Wij mensen leven volop in de wereld, dag in dag uit, trachten er zin aan te geven door onze aandacht voor de naaste, proberen mensen te worden die in hun omgeving aanvaard en gerespecteerd worden. Tegelijk zijn wij er ons van bewust dat wij maar een korte spanne tijd hebben, en dat de generatie na ons de fakkel zal overnemen. Wij zijn in de wereld maar niet van de wereld.

Het is deze combinatie die ons bezig houdt, die ons leven zin geeft. Haal er een van de twee elementen uit, en de spanning verdwijnt. Mensen die alleen maar voor deze wereld leven en er in op gaan, verliezen alle hoop en uitzicht, en sterven een tragische dood. Mensen die alleen maar uitkijken en zich hier of daar verzamelen om op Zijn komst te wachten verliezen het heden uit het oog en sterven teleurgesteld. Het gaat juist om het

tegelijk gebeuren van beide werelden. Het schildert de werkelijkheid van Petrus die tot driemaal toe gevraagd wordt of hij Jezus liefheeft, en tenslotte krijgt toegevoegd: toen je jong was ging je je eigen weg, maar als je oud wordt zult je een weg gaan die je niet meer zelf kiest maar die voor je gekozen wordt. Wie zijn leven lang trouw blijft aan de Heer, zal op den duur alles uit handen moeten geven.

Commentary

DEPENDENT ON HIM | AFHANKELIJK VAN ZORG
Johannes 10, 7-14

Philippe de Champaigne

Jesus calls himself “the good shepherd”. But we people aren’t sheep. We are freethinking and independent people. However, we can become dependent on care, whether we are young or old. When you are young, a disaster can strike and from one day to the next you can become dependent on care by others. When you are old, you become gradually more and more dependent on such care, slowly losing your independence. No one is free from care all his life. When you become dependent on care by others, you enter a new phase in your life. You must take into account that other people start intervening in your life, partly or wholly determining what is going to happen with you. In other words, shepherds enter your life, whom you will have to obey; you become one of their sheep. You can resist, but in the end it will not help. You must realize that something has changed in your physical as well as spiritual life, and that God begins to play a role in it. That is why Jesus calls himself “the good shepherd, who gives his life for his sheep”. In other words,

God is prepared to support you wholeheartedly at the hour of need. He is willing to take care of you in his own way, but He will never force himself upon you. You always have the last word.

Jezus noemt zichzelf “ de goede herder”, maar wij mensen zijn geen schapen. Wij zijn zelfstandige en vrij denkende wezens. Wij kunnen echter afhankelijk worden van zorg door anderen, of we nu oud of jong zijn. Als je jong bent kan de een of andere ramp je treffen, en word je van de ene dag op de andere afhankelijk van zorg door anderen. Als je oud wordt word je steeds afhankelijker van zulke zorg, of je dat wilt of niet. Niemand is zijn of haar hele leven vrij van verzorging door anderen.

Als je afhankelijk wordt van zorg begint er een nieuwe fase in je keven. Je moet er rekening mee houden dat anderen beginnen mee te bepalen hoe jouw leven verloopt. Je kunt je daartegen verzetten, maar uiteindelijk helpt dat niet. Je moet je ervan bewust worden dat er iets is veranderd in je fysiek zowel als geestelijk leven. God begint er een rol in te spelen. Zo noemt Jezus zich: “de goede herder die zijn leven geeft voor zijn schapen”. Met andere woorden: Jezus doet jou God kennen als Hij die zich om jou bezorgd maakt. Hij wil jou bijstaan, maar Hij zal zich nooit dwingend aan jou opleggen: je houdt altijd het laatste woord.

Wij mensen zijn er niet voor bestemd om eeuwig op aarde te blijven wonen. Dat kan wel zo lijken, maar dat is niet zo. Eens zullen wij de fakkel moeten overgeven aan de generaties na ons. Eens zal de Heer komen en ons voor zich opeisen. Hoe zult je dat beleven? Kun je dan de rol spelen die van jou wordt gevraagd: de rol van het schaap? Ben je in staat om van jezelf afstand te doen? En jezelf uit handen te geven aan Hem die dat van je vraagt? Eens zal dat gebeuren. Meestal gebeurt dat als je al oud bent, want Hij wil niet met jou spelen, Hij wil dat je zo lang als dat mogelijk is in leven blijft. Maar het

kan ook gebeuren dat je nog jong bent, en je plotseling oog in oog komt te staan met Hem die jou roept. Ben je dan in staat om los te laten?

Wij mogen allen leven, en van het leven genieten zo lang als het kan. Maar we moeten tegelijk ook leren dat we niet in het niet verdwijnen als er een einde aan komt. Want Jezus heeft ons een open einde beloofd. Zijn herderlijke zorg gaat uit boven plaats en tijd, en overbrugt elke beperking daarvan. Op welk tijdstip van jouw leven ook de overgang moet plaats vinden staat Hij te wachten met Zijn belofte van nieuw en tijdloos leven.

Commentary

ASCENSION | HEMELVAART
 Lucas 24, 46-53

Benjamin West

With their story of Christ ascending into heaven, the gospel writers meant to describe a mystery: The Christ who came down from heaven to live among us and who united two worlds in Himself - this world and the world to come. This implies that a new dimension has been given to us who live on earth - that of heaven. And along with it is given the hope that things will always get better, not worse. But we live in a world that shows the opposite: it is hopelessly divided between rich and poor countries, where the rich live in quiet welfare and the poor in constant need. Most of the people in rich countries are non-caring individualists, most of the people in poor countries live in constant strife. Many of the rich countries are confronted by immigrants from poor countries, who suffer from hopeless poverty. Christianity is gradually disappearing from among the rich, while the poor profess Islam. It is as if this world and the world of Christ are hopelessly separated from each other. But the Lord constantly remains with us. He goes before us in our search for a better world - not just the world to come but also in this world. If we look, we find people that dedicate themselves to making this world a better place for all. They are hardly seen. But they are a sign of hope for others.

De Christus die onder ons als mens is verschenen, heeft door zijn gang naar de hemel beide werelden in zich verenigd. Aldus is aan ons leven hier op aarde een nieuwe dimensie toegevoegd: die van de hemel. En dat betekent de hoop dat de dingen altijd beter zullen gaan, niet slechter.

Wij leven echter in een wereld die het tegendeel laat zien: er is een hopeloze verdeling tussen rijke en arme landen, waarbij de rijken leven in rustige welvaart en de armen in voortdurende nood. De meeste rijken trekken zich weinig aan van de armoede elders, en de armen proberen in groten getale naar de rijke landen te komen. Het christendom lijkt te verdwijnen bij de rijken, de armen propageren de islam waarvan zij leven. Het lijkt alsof deze wereld en de wereld van Christus hopeloos van elkaar gescheiden zijn. Zo te zien lijkt alles hopeloos, maar dat is het niet. Want de Heer blijft bij ons, en gaat met ons mee op weg naar een betere toekomst, niet alleen in een wereld na deze wereld, maar ook in een wereld binnen deze wereld.

Zo kun je overal mensen vinden die zich geven om van deze wereld een betere wereld te maken. Er zijn mensen die zich bekommeren om daklozen en verslaafden. Er zijn professionele mensen die zich in hun vrije tijd geven voor de medemens in nood. Er zijn gepensioneerden die zich op hun oude dag laten uitzenden naar een arm land om daar hun bekwaamheid te gebruiken voor de noodlijdenden. Er zijn mensen die uit arme landen komen en zich voorbereiden om zich in studie en dialoog te bekwamen voor diensten aan de maatschappij in eigen land.. Er zijn jonge mensen die zich ter plaatse met anderen verenigen om hun maatschappij een nieuwe impuls te geven. Zij allen zijn tekenen van hoop voor anderen die machteloos neerzitten in hun armoede en nood. Zij

zijn mensen die geloven in een betere toekomst voor allen overal ter wereld, mensen die leven van de belofte van Jezus om ons allen bij te staan.

Dat is het wat Jezus leert met zijn hemelvaart. Hij is gekomen om nieuwe hoop te geven aan allen die leven in de wereld, niet een wereld buiten deze wereld, maar een wereld binnen deze wereld. Het is een toekomstverwachting naar een wereld waarin aan ieder recht wordt gedaan, en geen tranen meer zullen vallen. Een wereld om naar uit te zien.

Commentary

PENTECOST | PINKSTEREN
Johannes 20, 19-23

El Greco (Detail)

A symbol of the Spirit of God is breath. Jesus breathed over his disciples before giving them the Spirit. In order to live, people must physically breathe, and in order to have a spiritual life people must breathe spiritually. One is not continuously aware of breathing physically, thus one is not continuously aware of the Holy Spirit in one, yet He is always there. Another symbol for the Holy Spirit is wind. Wind sets things in motion, so the Spirit sets people in motion: the disciples ran out of their prisonlike room, and began to witness. From static people they had become dynamic people, who no longer let themselves be hemmed in by limits and borders. The Kingdom of God was preached in the whole Roman Empire. Another symbol is fire. Their words were warm, glowing, and inspired. They came straight from their hearts, and the good news spread like a fire around them. And so the church was born. They called it 'The Way', a dynamic force. The Spirit draws you on the way, and the aim is to reach the poor with your glad tidings, since the poor are the only ones willing to listen. They are the ones willing to change their way of life.

Het symbool voor de Geest is adem. Jezus blies over zijn leerlingen alvorens hen de Geest te schenken. Zoals wij mensen fysiek moeten ademhalen om te kunnen leven, zo hebben wij Gods adem nodig om een geestelijk leven te kunnen leiden. Zoals je je niet voortdurend bewust bent dat je ademt, zo ben je je ook niet voortdurend bewust van de Geest in je, maar Hij is er wel.

Een ander symbool voor de Geest is wind. Wind zet je in beweging, zo stormden de leerlingen, tot dan toe muistil achter hun muren, naar buiten en waren dynamische mensen geworden, die zich niet meer lieten weerhouden door stads- of landsgrenzen. Het Rijk Gods werd gepredikt in heel het Romeinse rijk, door toedoen van Paulus.

Een derde symbool is vuur. Wij horen van vurige tongen. Daarmee wordt aangeduid dat er warmte en elan in hen werd gelegd, zodat hun getuigenis over kwam op anderen. De blijde boodschap ging rond als een vuurtje.

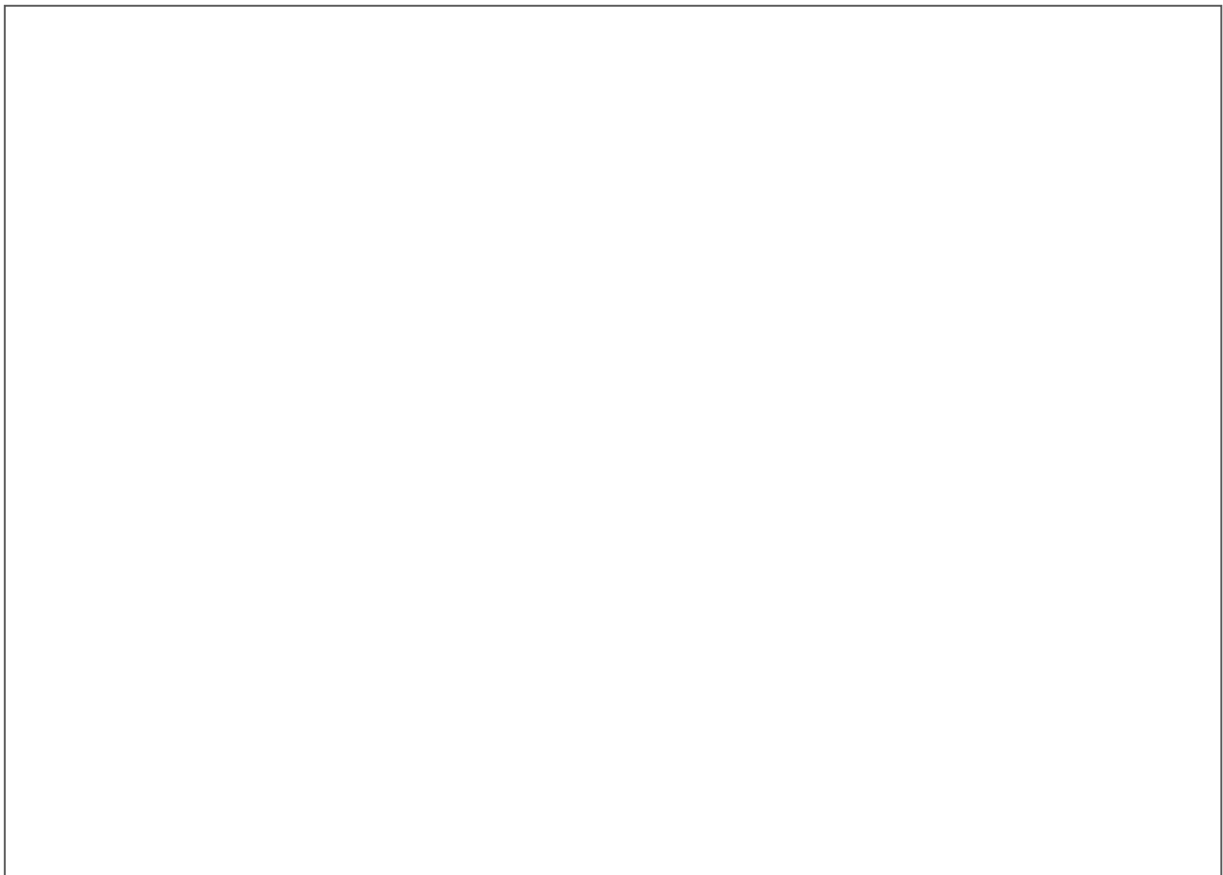
Het belangrijkste was dat de onbeweeglijke, apathische en starre mensen van binnen hun verblijfplaats plotseling werden tot dynamische en moedige mensen die als een man naar buiten trokken en taalgrenzen wegnamen, dank zij de Geest die over hen kwam. Zo is Kerk ontstaan, een nieuwe beweging die zij 'De Weg' noemden. Geest doet je op weg gaan, tot je je doel hebt bereikt.

Het op weg gaan, het in beweging zijn, is kenmerkend voor de Geest. Die beweging kan veelsoortig zijn en hangt af van je leeftijd, je energie, je kracht, en ook van de wereld waarin je leeft, je familie, je vrienden en vriendinnen. Maar er is maar een doel: de aandacht voor de naaste, met name de naaste in nood, de arme. De armen zijn de

mensen die openstaan voor de blijde boodschap, in welke vorm ook. Jezus begon zijn tochten naar de buitenprovincies van het joodse rijk waar de armen verbleven; mensen die niets van zichzelf en alles van anderen te verwachten hadden. Daar kon Hij met zijn charisma zieken genezen, mensen uit hun lethargie opwekken, en hun de kracht en moed geven om iets van hun leven te maken.

Daar in het joodse land ontmoette Hij ook de eerste tegenstand van mensen die alles met lede ogen gadesloegen, die bewogen werden door een andere geest, de boze geest die in hen leefde. Dat was zijn echte vijand, want de boze geest maakt alles krom wat recht is, en verstart elke ontwikkeling, elke vooruitgang naar een beter leven. Wij zullen allemaal met de boze geest te maken krijgen op onze pelgrimstocht door het leven.

Commentary

ABRAHAM'S PRAYER | ABRAHAM'S GEBED

Lucas, 11, 1-13

Abraham's prayer [Genesis , 18, 22-33) and Jesus' prayer (Luke, 11, 1-13) have some similarity, in so far as both prayers presuppose no limits to God's goodness. He is always prepared to give one another chance, even though in our eyes they appear hopeless. He acts like the schoolmaster or the judge, that always sees a possibility in the student or the criminal, who stands before him. He never stops pitying and forgiving the utterly hopeless. But there is also a limit to His goodness. Take for example the situation where persons are judged and thought to be hopeless, when in fact they are instead self-centered or too lazy to do something with themselves. God does not grant favors that are unnecessary, particularly when people can cope with situations by themselves. There are in fact

illnesses that can be cured if more money were given for research, but people withhold such funding. More people could be sheltered if they were shown hospitality in rich countries, but that is often refused out of sheer fear of losing precious capital. We ought to get together and try ourselves to solve such problems, while we too easily implore God.

Het gebed van Abraham (Genesis 18,22-33) en dat van Jezus (Lucas 11,1-13) lijken op elkaar. Zij stammen allebei uit de overtuiging dat er geen grenzen zijn aan Gods goedheid en vergevingsgezindheid. Met God kun je tot het uiterste gaan, boven iedere menselijke beperking. God is als de menselijke rechter die altijd nog een mogelijkheid ziet, of de leraar die blijft geloven in iemand die door ieder ander als onvoldoende is bestempeld. Jezus impliceert zelfs dat God zijn Geest blijft schenken aan mensen die het eigenlijk niet waard zijn; Hij geeft zelfs zijn Geest aan mensen die daar niet om vragen.

Maar toch zijn er grenzen aan Gods goedheid. God schenkt *nl.* nooit aan mensen wat zij zelf kunnen bereiken met eigen inspanning, maar waar zij te lui voor zijn om dat te doen, en dan maar God vragen. God kan niet met een toverstaf wegnemen wat mensen elkaar aandoen door bv een tekort aan hygiëne. Hij kan en wil de menselijke realiteit niet veranderen. Dat kunnen alleen wij mensen zelf; wij kunnen ziektes aanvatten, als we ons maar genoeg inspannen en genoeg geven om dat te doen. Wij kunnen in zekere mate natuurrampen voorspellen als we research doen en daar geld voor over hebben. Wij kunnen orde scheppen en rust geven als we dat willen. Wij moeten onze verantwoordelijkheid nemen als we dat kunnen. Maar we willen dat vaak niet. We zien mooie plaatsen en willen er gaan bouwen, maar het blijven onbetrouwbare plekken , die later last en pijn kunnen bezorgen aan anderen die er wonen. Wij willen van onze welvaart niet genoeg afstaan om ook anderen een kans te geven. En zolang wij dit niet doen en onze kop in het zand steken gaat God geen nood voor ons oplossen.

Het is goed als wij leren beseffen dat God alle nood onder ons kan en wil oplossen, mits wij maar ons deel van de nood voor onze rekening nemen; als wij samen in onderlinge dialoog aan de nood van de wereld gaan staan, en pas dan God gaan vragen om voor ons

op te lossen waar wij zelf geen oplossing meer voor kunnen vinden. Voor oplossing van nood in de wereld is ook menselijke nederigheid nodig.

Commentary

A large, empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above. It occupies the lower half of the page.

DON'T BE AFRAID | NIET BANG ZIJN
Lucas 12, 32-34

Jesus' words "don't be afraid, you little herd" (Luke 12, 32) could now be said to us, as our numbers gradually become smaller in contrast to the large herds that filled our churches a century ago. We have plenty of reason to be discouraged, as our daily lives are deeply influenced by what occurs in our midst. We see that the power of money now penetrates our way of thinking and acting, religious wars and terrorist attacks are widespread, and the gap between rich and poor is ever increasing. Yet amongst all these can still be

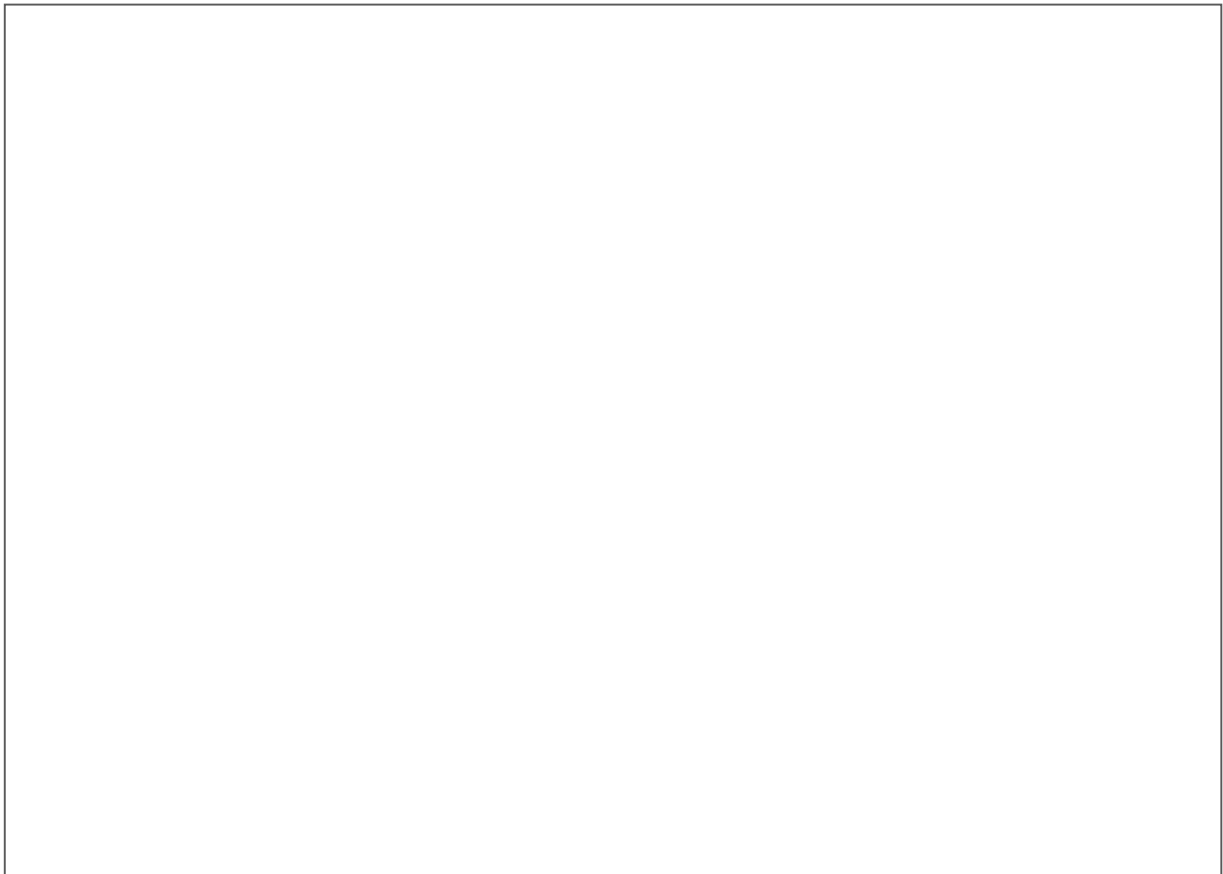
heard Jesus' voice: "don't be disturbed, don't be afraid, I am with you." Jesus himself lived in a time of ever growing religious conflict, yet he tells us to have no fear as in his eyes the establishment of the Kingdom of God is not determined by such factors. We may think - the more people go to church, the more priests there are, the more safety we have, the better it is. Jesus however stresses that there must be belief, and he is echoed by Pope Francis, who insists on values like a soberer lifestyle, a greater faith, and an open dialogue among people of whatever religion. Examples of all these we find in history: Abraham and Sara had to wait patiently for a long time before their desire of an own child was fulfilled, and even then they were instructed to sacrifice their only son. For God nothing is impossible, and that is why we always have to live in faithful expectation of new life to be born among us, whether or not in our lifetime. The kingdom of God will always come, and always be established again and again.

De woorden van Jezus: wees niet bang, kleine kudde, zouden terecht tot ons gezegd kunnen zijn nu wij in tegenstelling met de vorige eeuw een kleine kudde zijn geworden. Tegelijk hebben wij genoeg redenen om ontmoedigd te zijn. Wordt hedendaags menselijk doen en denken niet zozeer door macht en geld beïnvloed dat er nauwelijks plaats lijkt voor andere waarden? Oorlogen en conflicten worden grimmiger, levensbedreigend geweld neemt toe, de tegenstelling tussen arm en rijk gaat als maar verder. Allemaal redenen om angstig en bezorgd te zijn.

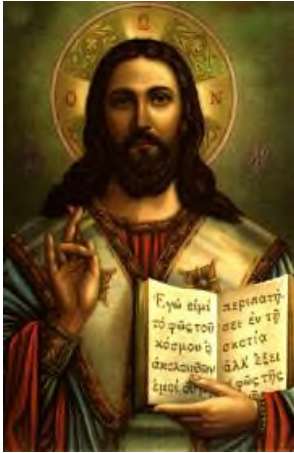
Daartussendoor klinkt dan Jezus' woord: "wees niet bang, kleine kudde". Ook Jezus leefde in een tijd van grote spanningen. Maar Hij was er van overtuigd dat het Rijk Gods in alle omstandigheden gevestigd kon worden, omdat het niet afhangt van bezit en macht maar van geloof. Wij denken dat het goed gaat als er meer mensen naar de kerk gaan, er meer priesters komen en er meer vrede is, maar het Rijk Gods is niet afhankelijk van zulke waarden, en ook niet van wetten en regels. Maar Jezus benadrukt het geloof, en daarin wordt hij gevolgd door Paus Franciscus, die wijst op een diep persoonlijk geloof, een gezamenlijke dialoog van mensen van welke godsdienst ook, gebaseerd op onderlinge discretie, dat uitmondt op een gezamenlijk optrekken tegen het cynisme en de leegheid en oppervlakkigheid van onze tijd.

Een voorbeeld daarvoor zijn de kerkvaders en kerkmoeders van vroeger tijden, zoals Abraham en Sara, die lang moesten wachten op de vervulling van Gods belofte van een eigen kind, en zelfs dat kind nog aan God moesten aanbieden. Voor God is niets onmogelijk, en daarom moeten wij een geduld hebben dat zich uitstrekt tot buiten onze eigen levenstijd. Als maar voortploegen en volhouden, zonder angst voor eigen of andermans heil. God geeft tenslotte wat mensen niet uit eigen kracht voor elkaar kunnen brengen, maar dat toch tot stand komt: het Rijk Gods.

Commentary

A NEW WAY OF LIFE | **DIENSTBAARHEID**
Lucas 9, 18-24

After the apostles discovered who Jesus is, “the Messiah”, He tells them straightaway what lies in store for the Messiah: rejection, suffering, and death on a cross. Only after that will He be given new life by the Father. And the same lies in store for all of them. It is a destiny that cuts straight through a ‘normal’ life. We think that in order to ‘be’ something you must become a champion, be honored and adored by all. Jesus says: “you must be prepared to give away your whole self, and die in the process. Then you will live to the full. It is a life of service to the neighbor, full of mystery, something you are hardly able to give, and yet must believe in completely. For it is in this way of life that we enter the kingdom of heaven, which Jesus came to establish on earth.

Heel veel mensen trokken met Jezus op, maar wat Hij zegt is vol raadselen. Hij zegt “wie mij wil volgen moet zijn kruis dragen, anders kan hij geen leerling van mij zijn. “ Daar begrepen ze niets van, want in hun ogen is het kruis een vreselijke straf door de bezetters toegepast op misdadigers. Daar konden ze toch geen deel in hebben.

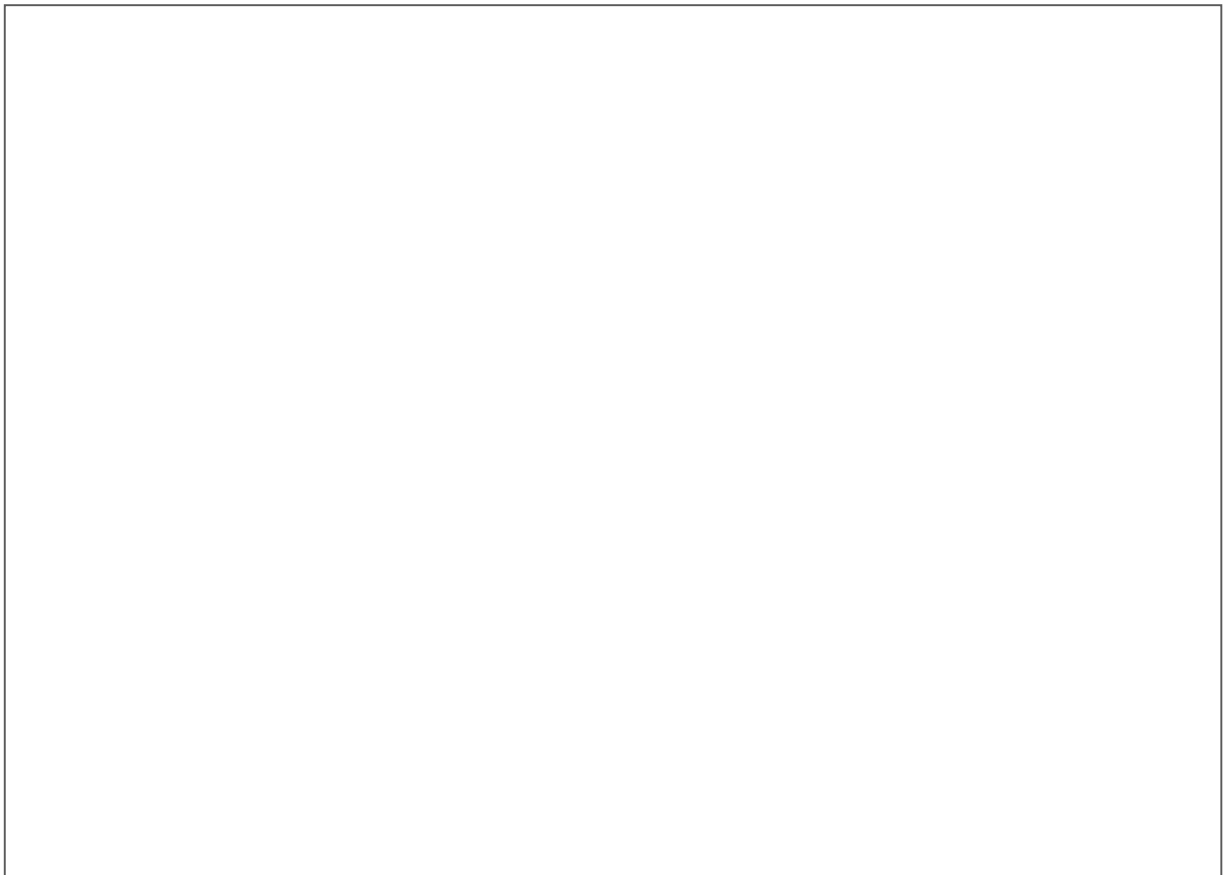
Volgens de evangelisten ontleent het kruis zijn zin aan wat er daarna gebeurde: de verrijzenis. Dat mysterie werpt zijn schaduwen vooruit. Het raakt de grenssituaties in ons leven. Bijvoorbeeld je wordt plotseling aangetast door de een of andere ernstige ziekte, die de overhand krijgt en je helemaal uit je evenwicht brengt. Je geliefde wordt plotseling ontnomen, een slag waar je niet zo maar overheen komt. Plotseling moet je afhaken van je werkkring waar je gelukkig in was, en sta je alleen, en je kunt er niets aan doen. Zo zijn er meer voorbeelden van zulke situaties.

Jezus noemt zo iets :”je kruis dragen”. Hij zag in dat Hij juist door dat dragen vooringing op weg naar nieuw, ander heil, dat niet zo maar duidelijk was maar wel gaandeweg duidelijker kon en zou worden. Wij verzetten ons instinctief tegen het verlies dat ons overkomt, we blijven vechten. Maar het kan zijn dat het uur komt dat je je verzet moet opgeven, dat je een nieuwe weg moet gaan bewandelen die je tot dan toe onbekend is. Je moet je gezondheid, je geliefde, je werk opgeven, en het voor jou onbekende op je nemen. Maar dan kun je een nieuw mens worden die met het kruis kennis maakt en er kracht uit puurt. Dat is niet gemakkelijk, maar het is ook niet onmogelijk. Er zijn mensen geweest die dat hebben gedaan voor jou, en ze zijn als nieuwe mensen opgestaan, sterker, opener, vrediger. Ze hebben geleerd te aanvaarden, de ambitieuze vroegere weg verlaten, en zich een nederiger weg aangemeten door het leven. Ze zijn gelukkig geworden, maar op een andere manier dan zij vroeger dachten.

Grenssituaties komen in de een of andere vorm en op de een of andere tijd voor in ieders leven, dat ligt voor ieder anders. Ouderen zowel als jongeren hebben er mee te maken. Je komt voor een keuze te staan Hoe ga ik daarmee om? Ga ik er onderdoor of steek ik er bovenuit? Jongeren zullen blijven vechten zolang ze kunnen, ze geven niet gauw op en

slaan anders een andere weg in. Ouderen geven sneller op. Maar voor beiden geldt hetzelfde: je gaat door op een nederiger manier.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

A NEW FIRE | VUUR
Lucas 12, 49-53

Once Jesus said "I came to set aflame a new fire, and how I long for it to enkindle". It was something that went beyond his power, but it came to Him through the Spirit that lived in Him. It inflamed his heart, so that he could experience nothing else. At the same time, it made him sort of lose his balance and overcome his feelings, which caused a crisis in his mind. He became aware of nothing else. It was similar to Jeremiah the prophet's experience (Jeremiah 20, 7 -9), "he could not but utter God's word, which only brought him misery", yet it was like a fire in his body that could not but speak". Such emotional experiences that occur and are unavoidable, must be given voice, even though the consequences are untold and may bring misery in your life and that of others. There is a positive as well as negative element in these elementary emotional movements. You lose, but you also gain. Your life will never be the same again, but that must be so, in order for you to go on living in the Spirit of God that is moving you to unforeseen heights. Thus Jeremiah had to accept his imprisonment and his subsequent destruction. Just as Jesus had to accept the cross that was put upon his shoulders, causing widespread division among people. But it was the only way to bring new life in the world, and new hope for all in dire circumstances. Jesus undertook this with all his heart.

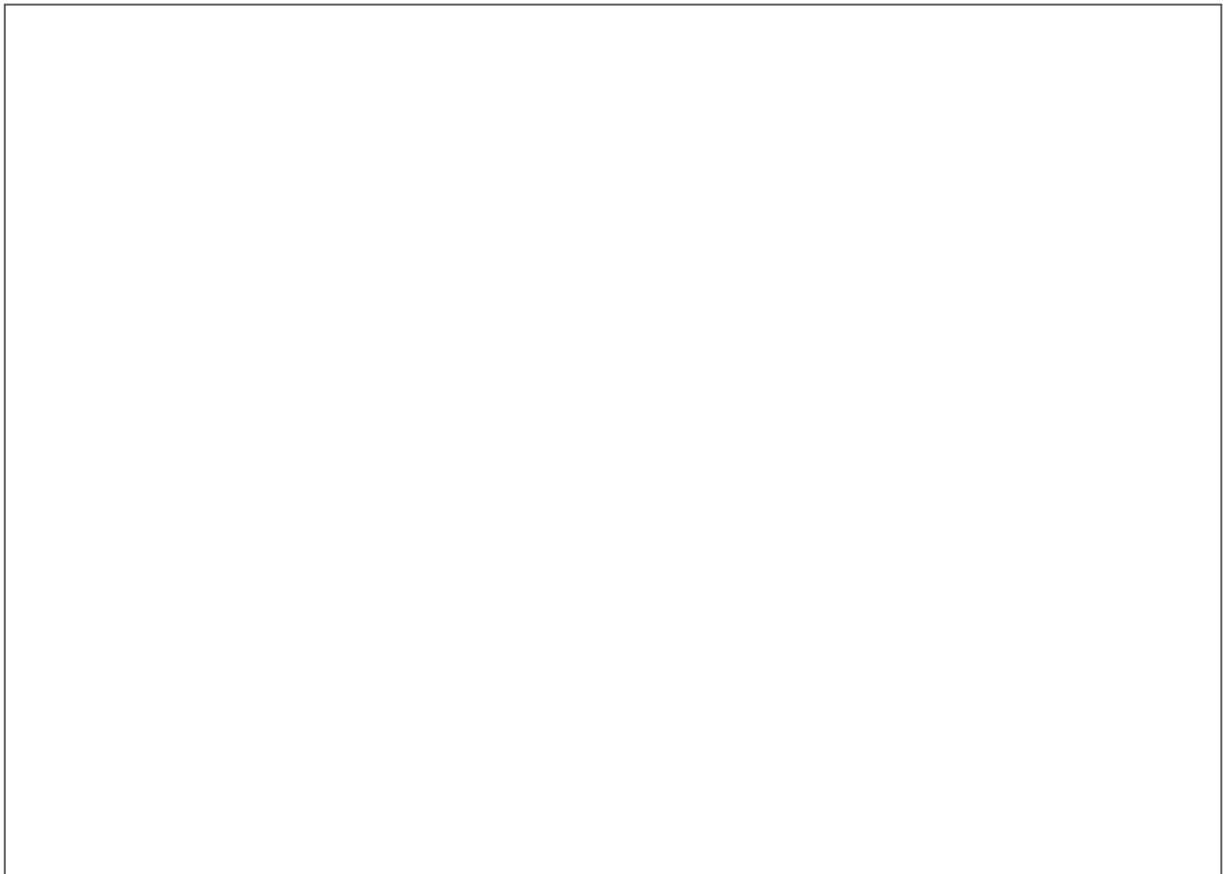
Jezus heeft eens gezegd: "Ik ben vuur komen brengen op aarde," en Hij voegde er aan toe "hoe verlang ik dat het gaat branden". Het vuur dat Hij kwam brengen was niets anders dan een hevig verlangen, een door de Geest van God aangetast zijn tot in het diepste van zijn binnenste, waardoor Hij niets anders kon zeggen of doen dan Hij deed. Wij vinden iets soortgelijks bij de profeet Jeremia, waar Hij zegt "ik moet het woord van God spreken, het brengt mij alleen maar ellende, ik wil er mee ophouden, maar dan laait er een vuur op in mijn binnenste, ik moet wel, ik kan niet anders. (Jeremia 20, 7-9)

Er zit iets positiefs zowel als negatiefs in deze elementaire emotionele bewegingen, je verliest maar je wint ook. Je leven zal nooit meer hetzelfde zijn, maar dat moet zo zijn, zodat je die onneembare hoogtes bereikt waarop je verder kunt. Zo had Jeremia zijn gevangenneming te aanvaarden en zijn daaropvolgende ondergang in de handen van zijn vijanden die hem met zich meevoerden naar Egypte. Zo had Jezus te aanvaarden dat zijn leven uitliep op de kruisdood, een gebeuren dat al zijn aanhangers uit elkaar sloeg, en een crisis teweegbracht in hun midden. Maar het was de enige manier om nieuw leven te brengen in de wereld, en nieuwe hoop in alle omstandigheden.

Jezus beseftte dat Hij nooit zou kunnen bereiken wat Hij wilde, de ongeschonden fundamentele eenheid en verbondenheid van mensen, maar dat Hij zich tegelijkertijd op die manier een nieuw rijk zou opbouwen in de wereld, dat zou worden gebouwd boven op de verdeeldheid en de crisissen die er altijd zouden zijn in een mede door Satan getekende wereld. Het begin van de overwinning lag in de ondergang.

Er is een mysterie in ieders leven, waarbij de mens realiseert dat het uiteindelijk Gods werk is waardoor het Rijk Gods tot stand komt in het leven. Dat kun je zelf niet uit eigen kracht, Hij vult aan wat aan jou ontbreekt. Dat is een pijnlijke maar heilzame ervaring. Pas uit jouw ondergang en dood kan het mysterie van het ontstaan van het Rijk Gods in de wereld groeien en standhouden.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

THE UNJUST STEWARD | DE ONRECHTVAARDIGE RENTMEESTER Lucas 16, 1-13

In the parable of the unjust steward Jesus condemns the power of the corrupt financial world in no uncertain terms, but praises him who makes good use of that power. It is a strange situation, but understandable: he who lacks force must be cunning. On the one side we cannot but live in this corrupt world, on the other side we can employ a counterforce to it: we can choose to live a sober life in the midst of it all. We do not need to become its slaves, we can strive after a better division of goods for all. The unjust steward makes use of his position to get himself

and the creditors of his boss a better chance for the future, even though what he does is in itself an unjust deed. Thus he is praised by his boss even though he will lose his job. However, leading a sober life is not an easy choice to make. You will have to give up part of what you have a right to possess. You serve the poor. In a corrupt world of money people refuse to serve the interests of the poor, they serve only their own interests. You cannot serve both God and mammon, Jesus says. You will constantly have to make choices as a world citizen.

De parabel gaat over de wereld van de “geldduivel”; een rentmeester is zich bewust dat hij fout heeft gehandeld met het geld van zijn baas, en dat hij daardoor zal worden ontslagen. Hij zal verder als bedelaar door het leven moeten. Maar dat kan voorkomen worden door van zijn relatieve macht gebruik te maken; daarom vermindert hij een voor een de schuld van de schuldenaren van zijn baas; het is tegelijk een verkeerde daad want hij heeft er het recht niet toe; maar het is ook een slimme daad, want daardoor komen de schuldenaren bij hem in het krijt te staan. Aldus redt hij zich uit zijn penibele situatie.

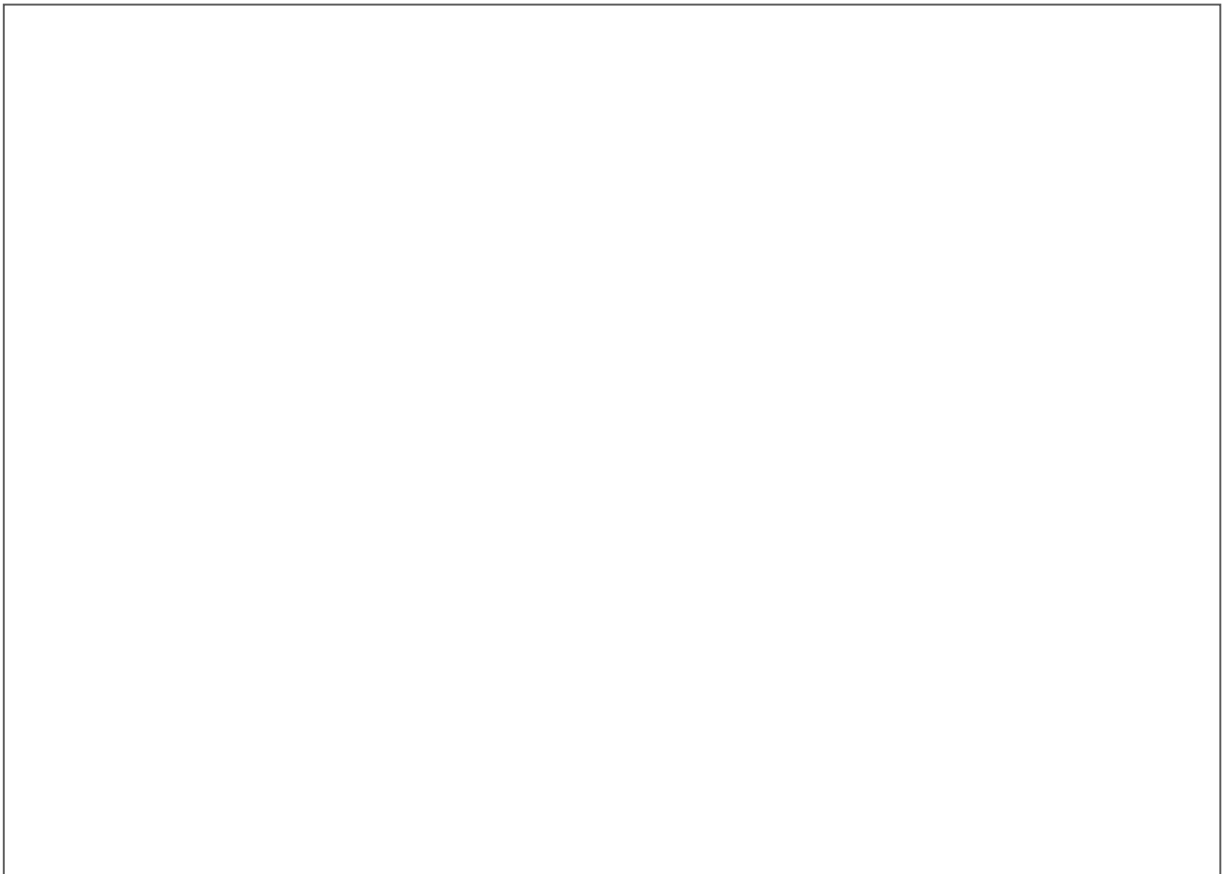
Van de ene kant veroordeelt Jezus in niet mis te verstane termen alles wat gebeurt in de wereld van de macht van het geld. Van de andere kant prijst Hij degene die er een goed gebruik van maakt, volgens het gezegde “wie niet sterk is moet slim zijn”. Van de ene kant is de macht van het geld een statische en onverslaanbare gegevenheid in onze wereld. Van de andere kant kun je een dynamische tegenmacht uitoefenen: wij kunnen delen met elkaar, en vrijwillig afstand doen van dat wat niet per se nodig is. Wij hoeven geen slaven te worden van de geldwereld, we kunnen kiezen voor een rechtvaardiger verdeling van goederen in de wereld, waardoor de armen een betere kans krijgen om op menswaardige wijze te leven. Dan leef je een soberder leven, waarbij je opgeeft dat wat op zich goed is en waar je recht op hebt, maar wat je vrijwillig afstaat aan de ander.

Het is een onderdeel van het Rijk Gods dat Jezus op aarde wil vestigen dat je minder hebt dan waar je eigenlijk recht op hebt, omwille van de ander die te weinig heeft. Dat laatste is het aspect waar het om gaat. Want dat is het aspect dat buitengesloten wordt in de wereld van het geld. De wereld van de corrupte geldduivel weigert de ander te dienen, zij is alleen bezorgd om eigen heil en voordeel. Daarom is in de ogen van Jezus

die wereld absoluut slecht. je kunt niet tegelijk God dienen en de mammon, zegt Hij. Je moet kiezen, of je wil of niet. Als het lot van de ander je ter harte gaat, zult je afstand moeten doen van je eigen bezit.

In onze tijd van een massa instroom van arme immigranten in het rijke deel van de wereld is deze waarheid een niet gemakkelijk te verteren geheel, omdat je daarmee kiest voor de opbouw van een gezamenlijk menswaardig bestaan voor allen, waarbij je af moet staan van wat je rechtens toekomt.

Commentary

LOVE OF NEIGHBOR | **NAASTENLIEFDE**
Matteus 22, 34-40

Jesus does something extraordinary: he puts the commandment of the love of the neighbor on an equal footing with the commandment of the love of God. That means that both commandments must be interpreted in accordance with the social life of the times. The Jews did that with the commandment of love of the neighbor, but not with the commandment of the love of God, which was not subject to interpretation. In Jesus' eyes you cannot love God properly if you do not love the neighbor properly i.e. in accordance with the need of the times. What remains relevant for the Jews as well as for us in our

time is the protection of the stranger. In God's eyes the stranger has a right to be taken in, accepted, and treated well anywhere he or she comes to abide. The law of hospitality goes beyond human law, it is a divine law that counts for all people. All people in the world are destined by God to help others of whatever origin, religion or race to live together in a society in which they acknowledge each other as citizens of God's kingdom. We should not be blinded by violence; it is possible to make progress in the world of love and justice for all. Fortunately, there remain in the world places where strangers are accepted in society and given the opportunity to live and settle.

Jezus doet iets bijzonders: Hij stelt het gebod van de liefde tot de naaste op gelijke hoogte met het gebod van de liefde tot God. Dat betekent dat beide geboden moeten worden geïnterpreteerd volgens eigentijdse toestanden. Je kunt God niet liefhebben als je de naaste niet liefhebt.

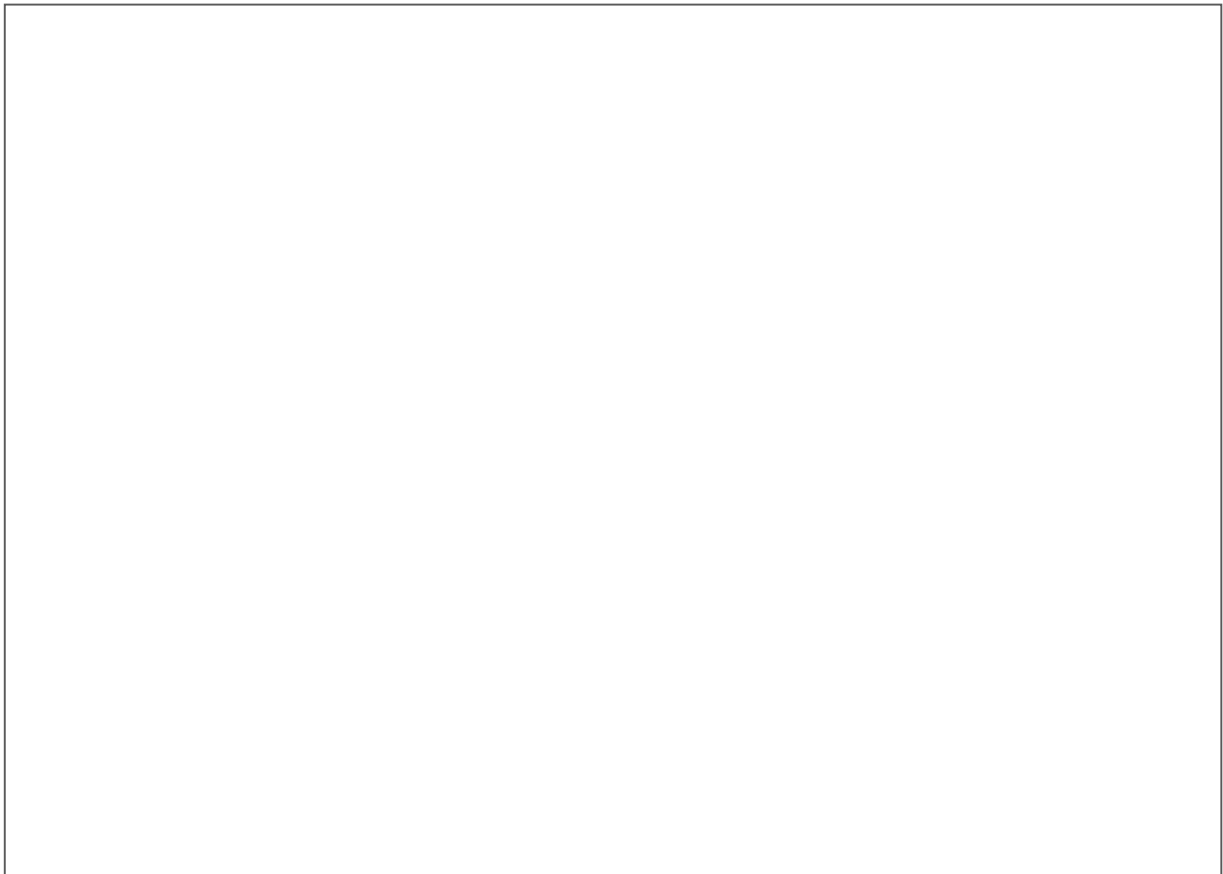
In onze tijd gaat dat vooral om de bescherming van de vreemdeling. Je moet leren de vreemdeling in je eigen kring op te nemen, en hem of haar te aanvaarden als medeburger die recht heeft op jouw aanvaarding en belangstelling, onder alle omstandigheden. Wij moeten daar aan wennen, want we leven in een overgangstijd waarin geleidelijk aan grenzen tussen landen en continenten zich oplossen tot een geheel van mensen die overal met elkaar moeten leren samenleven. Mensen reizen over de hele wereld, maken kennis met elkaar en met hun levensstijl, delen in elkaars leven.

Er is echter nog een lange weg te gaan voordat partijen bij elkaar gebracht kunnen worden. Helaas zijn er genoeg streken waar dit onmogelijk is, omdat velen, blanken zowel als gekleurden, het eigenbelang vooropstellen, en zich met hand en tand verzetten tegen deze ontwikkeling. Men gaat elkaar met buitengewoon geweld te lijf. Maar het uiteindelijk doel blijft om mensen bij elkaar te brengen, naar elkaar te luisteren, met elkaar te praten, en samen de schouders te zetten onder een betere vorm van samenleven voor allen. Gelukkig maken veel meer jongere mensen dan vroeger zich los uit een eigen kringetje, om een tijd of zelfs jarenlang te leven in een totaal andere maatschappij dan de hune. Hoe slecht de wereld er ook uitziet, wij moeten toch niet verblind raken door het geweld en de misdaad. Er vindt een positieve ontwikkeling

plaats waarbij de verschillende delen van de wereld zich openen voor elkaar, en mensen leren elkaar te respecteren en te aanvaarden. Het huidige geweld zal ophouden en plaats maken voor een onderlinge dialoog op allerlei niveaus van de menselijke samenleving waarbij zowel wetenschap als religie een voor hen passende rol spelen.

Uiteindelijk zal de wereld evolueren naar een nieuwe fase van haar bestaan, door alle positieve zowel als negatieve gebeurtenissen die daaraan gepaard gaan. Er is altijd hoop voor de toekomst.

Commentary

CLARION CALL | KLAROENSTOOT
 Marcus 10, 46-52

At a time when the disciples are quarreling among themselves as to who among them is the greatest, and when the multitude of people of that time are mentally and spiritually blind to Jesus, Bartimaeus a blind beggar is the only man who can see the truth: he is utterly dependent on Jesus. "Please sir, heal me, I want to see." His request is like a clarion call in the midst of darkness. Jesus calls him, speaks to him, heals him, and makes him his disciple. Mark's play on words signifies a deeper meaning to the story: We all need conversion; to be healed from our blindness in the midst of life, so that we can really see, and listen to the Spirit who speaks words of wisdom in our hearts. The Spirit of God will be given to all who are open to his inspiration and love, but this gift remains hidden for those who are unreceptive.

Voor Jezus was het een tragische situatie vlak voordat Hij de hoofdstad Jerusalem binnentrok. Op het punt zijn levensopdracht, lijden en dood, te beginnen wordt Hij omgeven door blinde mensen, die alleen op eigen voordeel en gewin uit zijn. Er was niemand onder hen die Jezus nodig had, Hij stond volkomen geïsoleerd. Maar dan is daar de blinde bedelaar Bartimeüs, die hoort dat Jezus voorbijtrekt en hard begint te roepen: "Jezus, Jezus, heb medelijden met mij". De omstanders snauwen hem toe dat hij moet zwijgen, de grote man trekt voorbij, die moet met eerbied behandeld worden, maar Bartimeüs – hij wordt met name genoemd – schreeuwt nog veel harder: "Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij". En Jezus hoort die stem als een klaroenstoot te midden van het geroezemoes, Hij stopt en beveelt de mensen om de blindeman naar Hem toe te brengen. Hij vraagt: wat kan ik voor je doen, en de blinde smeekt Jezus hem het gezicht terug te geven. Jezus verhoort zijn gebed, En niet alleen dat. Want van dat ogenblik af wordt Bartimeüs onder zijn leerlingen opgenomen.

Een kort verhaal, maar vol betekenis. Want de evangelist suggereert dat Jezus doorgaat op zijn weg naar Jerusalem, vastbesloten om er zijn levensopdracht – lijden en dood – te volbrengen, maar stopt omwille van die ene man die zich niet laat intimideren door de mensen rond hem heen maar blijft roepen tot Jezus tot hij genezen is. Want Gods Geest sprak tot Hem door die ene blinde man, de enige die zag wie Hij was en in Hem geloofde. En dat is wat wij vandaag moeten vasthouden. Wij kunnen Gods Geest niet zien, wij kunnen Hem nauwelijks benoemen, maar Hij is er wel en aan het werk in de wereld. Het unieke van de Geest is dat niemand een monopolie op Hem heeft. Hij wordt aan iedereen gegeven die voor Hem ontvankelijk is: man en vrouw, jong en oud, rijk en arm, christen en islamiet, Hij snijdt door het hele netwerk van de wereld heen dat wij samen vormen, en laat zijn stem horen tussen alle andere geluiden in de wereld en zijn aanwezigheid zien tussen alle andere figuren. Door de Geest in de wereld wordt je blik gezuiverd, leer je waarachtig zien, krijg je weer hoop, en ga je werken voor vrede en gerechtigheid. Het gaat allemaal heel langzaam, er gebeuren geen wonderen, maar het grote wonder gebeurt wel, namelijk dat de wereld langzaam maar verandert ten beste, naast alle rampen die mensen treffen. Jezus heeft zich gegeven in dood en verrijzenis, en daardoor zal het

perspectief van de verrijzenis worden toegevoegd aan de dood die eenieder zal ondergaan, en de liefde zal een blijvend kenmerk worden van ons bestaan, over lijden en dood heen.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

TYPES OF PEOPLE | MENSENTYPEN
Lucas, 18, 9-14

In this parable, Jesus depicts two types of people. They are both pious in the sense that they both come to the temple to pray. But while the Pharisee speaks only of his achievements in front of God, the publican only asks for God to forgive him his sins. Their approach to God is quite different. And so it happens that the so-called holy man cannot be justified in God's eyes, whereas the so-called sinful man can - simply because he lets God work in him.

There are various types of self-centered people in the world. They however share one thing in common, they project upfront their own ego as a screen, and so God is given no chance to open their eyes and to penetrate their hearts. They are praying in vain. Only the humble can have admittance to God in their prayers.

Farizeeën waren mensen die zich bekwaamd hadden in de kennis van de Tora, de levenswijze van de joden zoals die uit de geschriften rond Mozes naar voren kwam. In hun dagelijks leven oefenden zij het een of ander beroep uit, maar in hun ijver voor de schriften hadden zij zich verenigd in religieuze broederschappen. Door het gewone volk werden zij vereerd als vrome, heilige mensen, een voorbeeld voor de gewone man. Tollenaars waren meestal ongeletterde mensen, door het romeinse gezag in dienst genomen om belastinggelden te innen van het joodse volk voor de bezetter. De meeste mensen beschouwden hen als collaborateurs die er niet vies van waren zich te verrijken ten koste van de gewone man.

Deze twee groepen van mensen worden in het evangelie opgevoerd als types van mensen. Het merkwaardige is daarbij dat de door de bevolking hooggeachte farizeeër wordt voorgesteld als de met zichzelf ingenomen, pompeuze mens, terwijl de door het volk geminachte tollenaar staat voor de schuchtere, bescheiden mens, die vindt dat hij het eigenlijk niet goed doet.

De ondergrond daarvan is dat de evangelist wil laten zien dat de tollenaar door zijn nederige houding God in staat stelt om tot zijn hart door te dringen, terwijl bij de farizeeër God voor een gesloten deur staat, want hij is alleen maar met zichzelf bezig. De evangelist laat zien dat door zo'n houding God verhinderd wordt bij die mens binnen te komen, ofschoon hij op zich heel vroom is. Anders dan bij de tollenaar, die afgeschilderd wordt als een zondaar, maar wel aan God de mogelijkheid biedt om bij hem door te dringen.

Niemand is vrij van fouten en tekortkomingen, iedereen schiet wel eens tekort tegenover God en de medemens. Maar daar gaat het uiteindelijk niet om. Het gaat erom dat je in alle levensomstandigheden kunt erkennen dat je ondanks al je verworvenheden, je levenservaring, je grote naam, je belangrijke functie, je prestaties en je rijkdommen toch in staat bent om jezelf een arme tollenaar te achten, die zich ervan bewust is dat hij tekort schiet, God nodig heeft en het alleen niet af kan. In al je werk

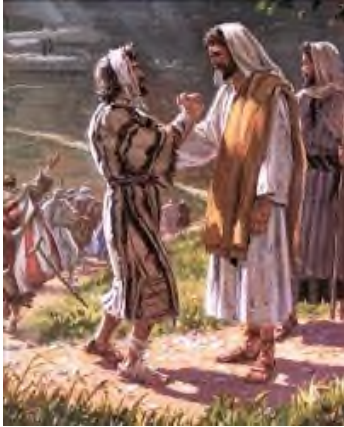
voor God en de mensen is het nodig dat je een nederige houding hebt, en jezelf een arme zondaar blijft noemen, afhankelijk van Gods genade en de inspiratie van de Geest.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

DEAFNESS | DOOFHEID

Marcus 7, 31-38

Deafness is a common occurrence in the world. Especially elderly people experience deficiency in their hearing ability. It can be a physical defect, which can at least partially be overcome by a hearing aid; or it can be a mental defect, for which there are no medical instruments available. People are mentally deaf when they refuse to hear and listen to words they do not wish to know. They may hear them physically but they refuse to open their ears mentally or even spiritually. The motive for such a refusal is often fear. People refuse to listen to what they feel as threatening to their safety and well-being. These are tragic happenings, for things around them continue to develop and change. We hear how difficult it was for Jesus to

heal the deaf mute: he almost acted as a specialist in order to heal him. And it proved even more difficult to heal the mentally deaf, like the scribes and Pharisees. They resisted his teaching, because they feared for their existence, their income, and their authority by the very virtue of what Jesus was saying to the people.

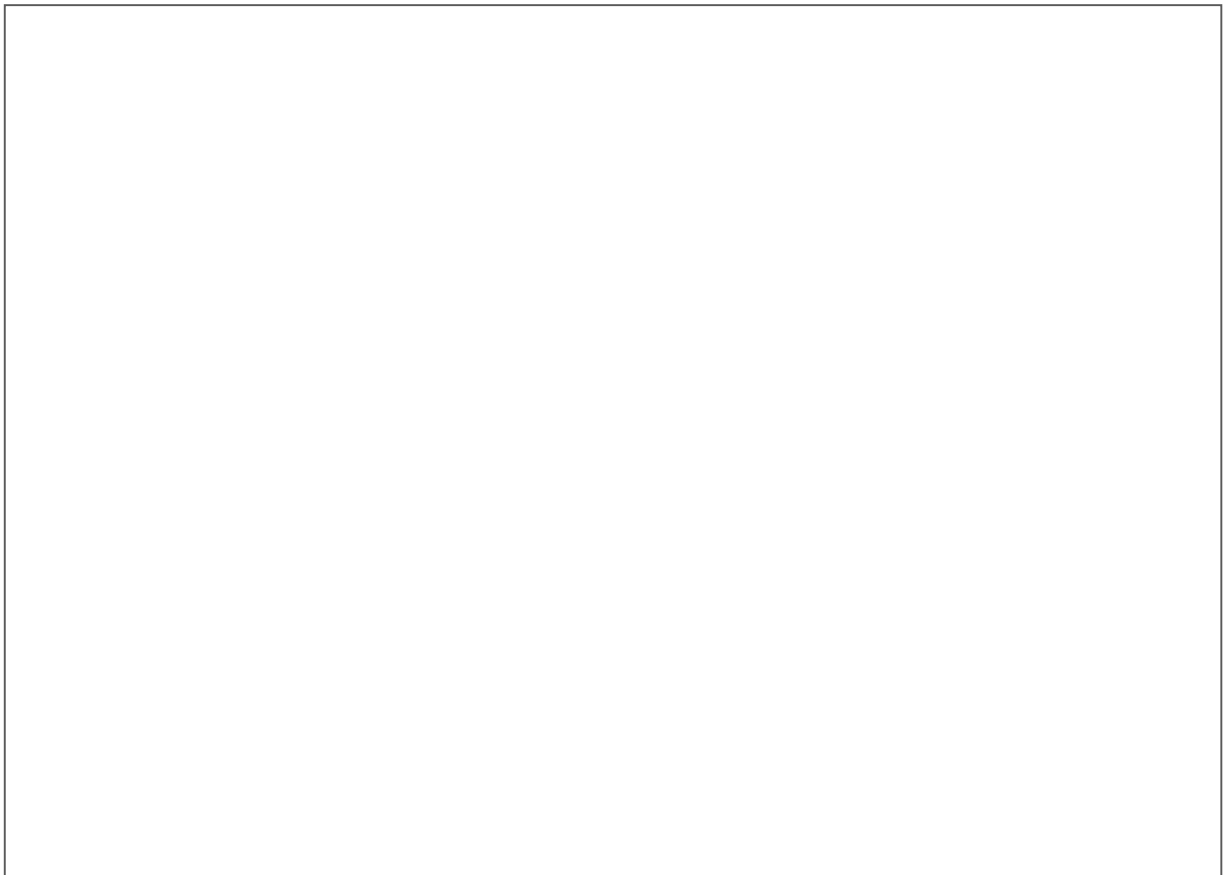
Doofheid is in Jezus' ervaring kennelijk een moeilijk te genezen ziekte. Hij doet zijn uiterste best, gaat bijna als een specialist te werk: hij neemt de dove apart, steekt zijn vingers in de oren van de man, spuwt en raakt zijn tong aan, en richt zijn ogen ten hemel om Gods hulp te vragen. Pas na veel moeite wordt de man genezen.

Als het al moeilijk is de fysiek doven te genezen, hoeveel te meer de mentaal doven. Dat zijn mensen die fysiek uitstekend kunnen communiceren, maar mentaal niet kunnen aanvaarden dat de wereld rond hen verandert. Instinctief verzetten zij zich tegen alles wat zij niet kunnen plaatsen in hun wereld. Zij willen gewoon niet luisteren naar wat er plaatsgrijpt, uit angst dat zij hun eigen zekerheid of machtspositie kwijt raken. Zulke doven zijn heel moeilijk te genezen. Je moet als het ware je vingers in hun oren steken, en je ogen ten hemel heffen om een ommekeer te bewerken. Het was voor Jezus bijna ondoenlijk om die mensen voor zich te winnen die zich hadden vastgeklonken in hun eigen standpunt en overtuiging, en die Zijn leer afwezen op grond van de traditie van hun vaders. Waarbij ze dan niet in de gaten hadden hoe subjectief hun eigen uitleg van de traditie was, want die was door de eeuwen heen altijd aan ontwikkeling en verandering onderhevig geweest.

Wij die met een eigen traditie leven zullen moeten leren dat alleen Gods Geest de ware interpretatie kan geven van wat de godsdienstige wetten en regels zijn van onze tijd. Daarvoor moeten wij leren luisteren naar wat deze Geest ons nu te zeggen heeft, door de mond van zijn leraren. Dat is niet een persoon, maar een groep van personen die voortdurend met elkaar dialogeren om de ware uitleg te zoeken in een wirwar van aan elkaar tegengestelde standpunten, naargelang de discretie die ieder daarbij aan de dag legt. Er is geen voor eeuwig vastliggend blok van waarheid meer waar ieder zich maar aan moet houden voor zijn of haar zaligheid, de wereld ontwikkelt zich zo snel dat niets meer echt vastligt en alles in ontwikkeling is. Allen zijn wij geroepen om voortdurend

samen te zoeken naar wat de Geest ons te zeggen heeft, niemand heeft meer het recht om als absoluut onfeilbaar gezag te fungeren, ieder is onderworpen aan misvattingen en fouten. Zoiets is niet gemakkelijk, maar het is ook niet onmogelijk, als wij blijven luisteren naar wat wij elkaar te zeggen hebben op onze gezamenlijke zoektocht naar vrede, waarheid en gerechtigheid in de wereld. Daarbij zal Gods Geest ons allen – jong en oud, man en vrouw - de oren openen, zodat wij met volle vertrouwen op Zijn leiding verder kunnen gaan.

Commentary

PRODIGAL SON | VERLOREN ZOON
Lucas 15, 1-32

The personalities in the story of the prodigal son are three men: a father and his two sons. The two sons form a contrast. The younger was a philanderer, who liked the easy life, squandering his father's money with his friends. The elder was a faithful, hardworking man, serving his father wholeheartedly. The younger son's life takes a turn when he becomes penniless and has to serve as a pig feeder on a cattle farm. Full of contrition, he returns home as a penitent. His father forgives him, and even organizes a party for him. The elder son comes home from his work and discovers a feast going on. When he hears the reason he becomes angry,

and refuses to enter. Both sons have tears in their eyes: the one of sorrow, the other of anger. What shall the father do? He waits until the elder's rage has calmed down, and then says: my dear son, ought we not to forgive and forget? What do you think: Shall we all start anew together? We all have our shortcomings, but together we can create a common bond.

In het verhaal van de verloren zoon treden drie mannen op: de vader, de oudste zoon, de jongste zoon. Deze laatste is een losbol. Hij eiste voortijdig zijn erfdeel op, om het vervolgens er door te jagen in het buitenland samen met zijn vrienden, en toen gebeurde waar hij niet op gerekend had: net toen de poen op was brak er een grote hongersnood uit, en werd hij gedwongen om de varkens te gaan voeren bij een veeboer. Hij had bijna niets meer te eten, en met tranen in de ogen en wroeging in het hart sjokte hij weer terug naar huis. Zijn vader zag hem aankomen, drukte hem aan zijn hart, en richtte zelfs een feestmaal aan voor hem die verloren was en weer werd teruggevonden.

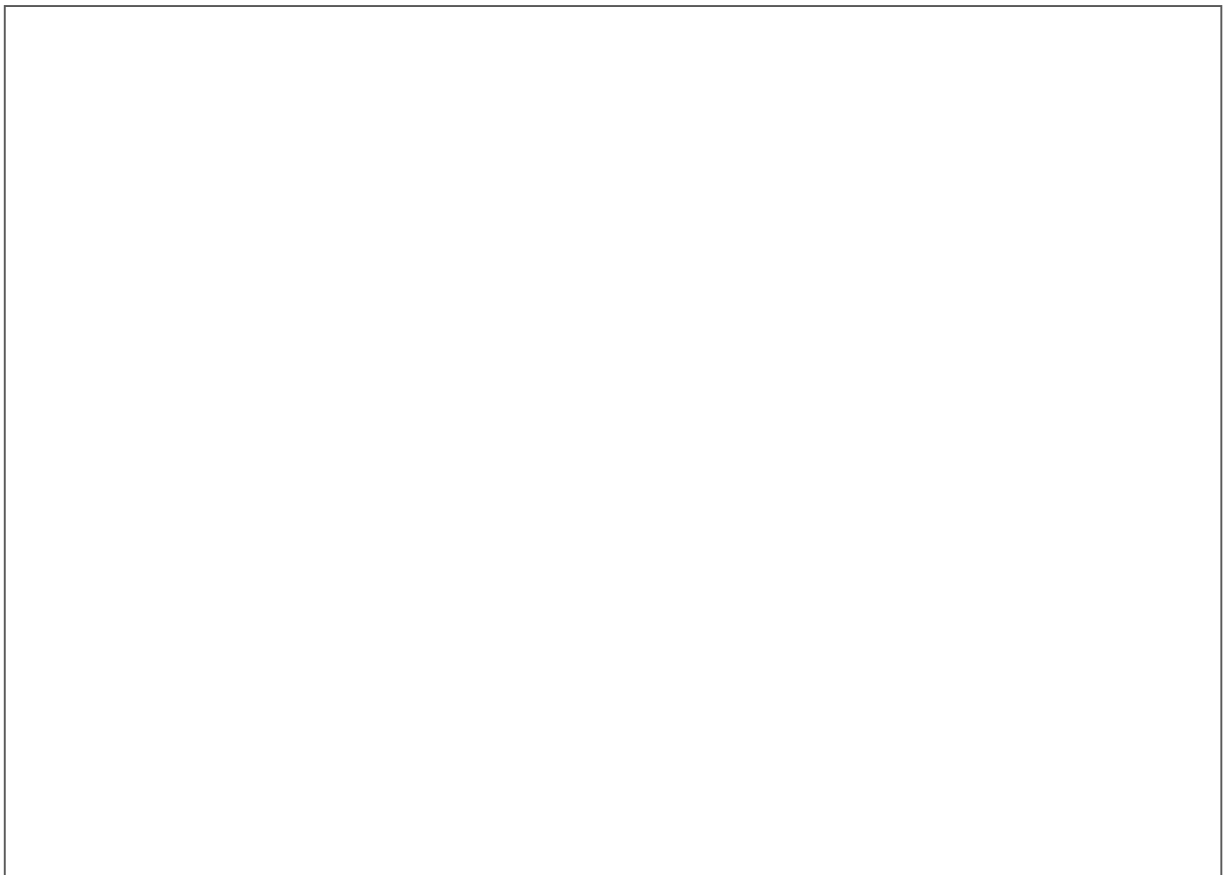
De oudste zoon was een nette jongen. Hij werkte dag in dag uit hard op het land van zijn vader, en vroeg er weinig of niets voor terug. Maar toen hij op de dag van de thuiskomst van zijn broer ook 's avonds thuiskwam, en merkte dat er feest gevierd werd, barstte hij in woede uit toen hij de reden daarvoor hoorde. Al zijn opgekropte gevoelens ten opzichte van de nietsnut kwamen naar buiten, en hij schreeuwde het uit.

Twee jongens, allebei met tranen in de ogen: de een van spijt, de ander van woede. Wat zal de vader doen? Hij wacht tot de woede van zijn oudste zoon bedaard is, en zegt dan: Beste jongen, moeten we niet vergeven en vergeten? Wat vind je: zullen we allemaal samen opnieuw beginnen?

Verder gaat het verhaal niet. Maar het is wel een verhaal om over na te denken. Welk personage spreekt mij het meest aan? De vader die van harte vergeeft? Heb ik wel het recht om mezelf in de plaats te stellen van de al vergevende hemelse vader? De jongste zoon? Is het mij wel eens overkomen dat ik absoluut het stuur ben kwijtgeraakt, en door een periode van boete en bekering heen moest om weer te kunnen leven? De oudste zoon? Ben ik een goed levend iemand, die het niet kan hebben als een ander naast mij weer eens bevoorrecht wordt en daarmee nog weg komt ook? Voel ik mij altijd het slachtoffer?

Voor de vader zijn beide zoons even lief. Hij maakt geen onderscheid tussen de geïncarneerde avonturier en de geïncarneerde braafheid. Voor hem zijn beide zoons welkom. Want de Vader ziet iets dat beide zoons niet zien, *nl* dat ieder mens op zijn of haar manier altijd te kort komt, altijd schuldig is, en altijd afhankelijk blijft van de vergevingsgezindheid van de Vader, in welke vorm ook. Dat is de zin van de parabel van de verloren zonen in het Rijk Gods, die allen de vergiffenis en de aanmoediging van de Vader nodig hebben om verder te kunnen met de opbouw daarvan.

Commentary

SERMON ON THE MOUNT | **BERGREDE**
Mattheus 5, 38-48

In his sermon on the Mount (Mt, 5,6,7) the gospel writer combines various sayings of Jesus into one ethical code, which far supersedes the ethical code of his time. It is the ethical code of the inhabitants of God's kingdom, an ideal rule of conduct for the "saints", in accordance with the words from the book of Leviticus 19,1: "be thou holy, as I, your Lord and God, am holy". We experience this code of conduct as an ideal, since we do not feel inclined to offer our left

cheek to someone who has just slapped our right cheek. Nor do we naturally love our enemies. Yet neither can we preclude such an attitude. We are aware that we are sinful people, yet we are named by St. Paul 'the saints of God' (Colossians 1,2). In other words, we are the people in whom the Kingdom of God is fashioned. God hopes for us to become his saints, imitating Christ who gave himself completely for the world. Am I then prepared to let myself be challenged by Christ's words and deeds recorded from his early youth to the end of his earthly life?

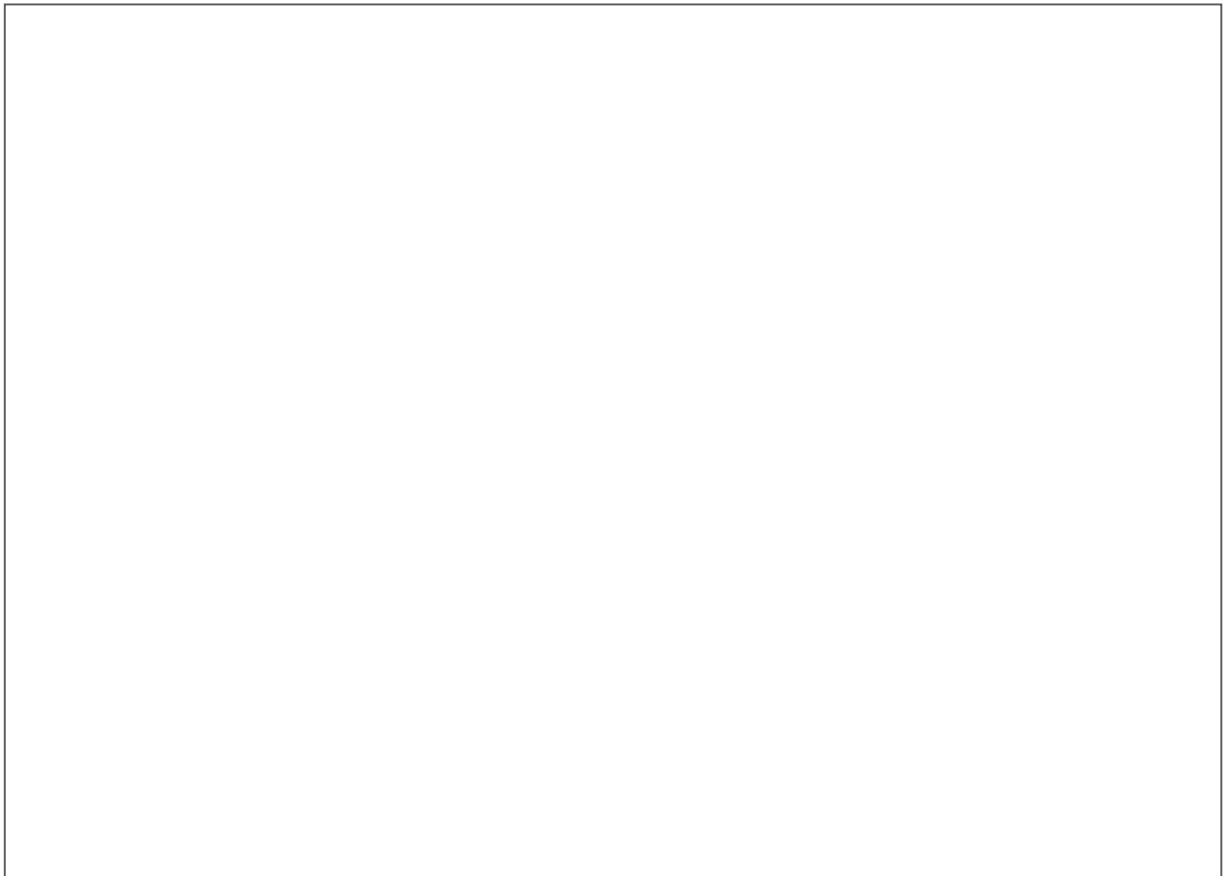
In zijn Bergrede (Mat 5,6,7) laat de evangelist Jezus een gedragscode opstellen voor zijn mensen, die in zijn inhoud verre uitgaat boven de in die tijd geldende gedragscode voor het volk. Het is de gedragscode voor de ingezetenen van het Rijk Gods, in overeenstemming met de woorden uit het boek Leviticus 19, 1: "Wees heilig zoals ik Uw Heer en God heilig ben". Wij ervaren deze gedragscode als een ideaal, gezien wij er niet direct toe geneigd zijn om onze linkerwang aan te bieden als iemand ons op de rechter wang slaat, en ook beminnen wij niet direct onze vijanden.

En toch kun je zo'n houding ook niet uitsluiten. Wij zijn er ons van bewust dat wij zondige mensen zijn, en toch worden wij door de H. Paulus "heiligen" genoemd in zijn Colossenzen brief (Col 1,2), met andere woorden wij zijn de mensen waarin het Rijk Gods opnieuw gestalte krijgt. God hoopt dat wij de heiligen worden van onze tijd, navolgend Hem die zich helemaal heeft gegeven voor de mensen op het eind van zijn leven. Wij worden geacht iets over te nemen van de spiritualiteit van het Rijk Gods dat Jezus altijd weer opnieuw kwam vestigen in de wereld. Jezus heeft daarin uitgeblonken, hij heeft letterlijk uitgevoerd wat Hij ons voorhoudt als ideaal, Hij heeft zijn leven gegeven voor ons allen, vriend en vijand, en daarmee behaalde Hij de overwinning, zoals wij weten.

Wij kunnen Jezus niet altijd zo radicaal volgen, dat hangt af van onze levenssituatie, en die wordt sterk beïnvloed door wat wij in onze jeugd hebben ervaren aan goeds en kwaads. Maar toch kunnen wij allen iets waar maken van die heilige spiritualiteit waarmee Jezus ons kennis heeft doen maken. Wij hoeven niet altijd wraak te nemen op hen die ons onrecht aandoen, wij kunnen ook verdragen en uithouden. Wij hoeven niet altijd meteen terug te doen; wij kunnen ook begrip en liefde tonen. Zo kun je ook mensen toelaten in je leven die je helemaal niet liggen, en vriendelijk zijn voor mensen

die jou pijn hebben gedaan, of die zich als maar aan jou opdringen en jou geen ogenblik van vrijheid gunnen. Het zijn vaak hele kleine dingen waarin de vrede en gerechtigheid van het Rijk Gods in jou gestalte krijgt, en zich laat zien aan de ander.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

VOCATION | ROEPING
Lucas 5, 1-11

Duccio di Buoninsegna

A call from God means being touched by Him in a surprising way. This can happen to anyone - man or woman, young or old in every kind of situation. It can be a call for the moment, it can also be a call for life. An extreme example is given by Luke when he describes how a group of fishermen were astounded by a miraculous catch of fish. They had been fishing in a lake for hours on end without a catch. Jesus tells them to try again, and lo and behold an extraordinary quantity of fish was caught. The fishermen were confused, they didn't know what to do or how to react, but then Jesus called them to join him to become fishers of men. Such a thing happened to the prophet

Isaiah, when an angel of God touches his lips with a piece of burning coal and he is sent by God to announce the glad tidings of joy to the people. While the story is different, the pattern is the same: a human life, or a number of human lives, are completely changed by the touch of God through a happening in their daily lives. This can last for a moment, or it can last a whole lifetime. It may cost little or it may cost a lot, but the touched man or woman feels ready to go and carry out that to which he or she is called.

Roeping is niet anders dan geraakt worden door God. Zo iets kan geschieden op ieder moment van je leven, maar het geschiedt meestal op een onverwacht moment. De meest voorkomende en minst veeleisende roeping is wat niet wordt aangeduid als roeping maar als “beroep”: je wordt even weggehaald uit je gewone bezigheden om een mens in nood van dienst te zijn. Er wordt een beroep op je gedaan, soms kost het weinig, maar soms moet je zin maken. Roeping is een beroep op jou dat lang gaat duren, misschien wel heel je leven. Daar moet je diep over nadenken.

Jezus riep zijn leerlingen door middel van een visvangst. Zij waren redelijk gelukkig met hun leven, zoals dat elke dag verliep, maar dan komt Jezus langs, en raakt hen: daar waar eerst geen vis was is plotseling een overvloed. Ze zijn stomverbaasd, kunnen dat niet plaatsen, maar dan maakt Jezus de bedoeling duidelijk: “kom mee met mij, ik zal mensenvissers van je maken”. Zij gaan mee, ze voelen zich geroepen, en plotseling is hun leven grondig veranderd.

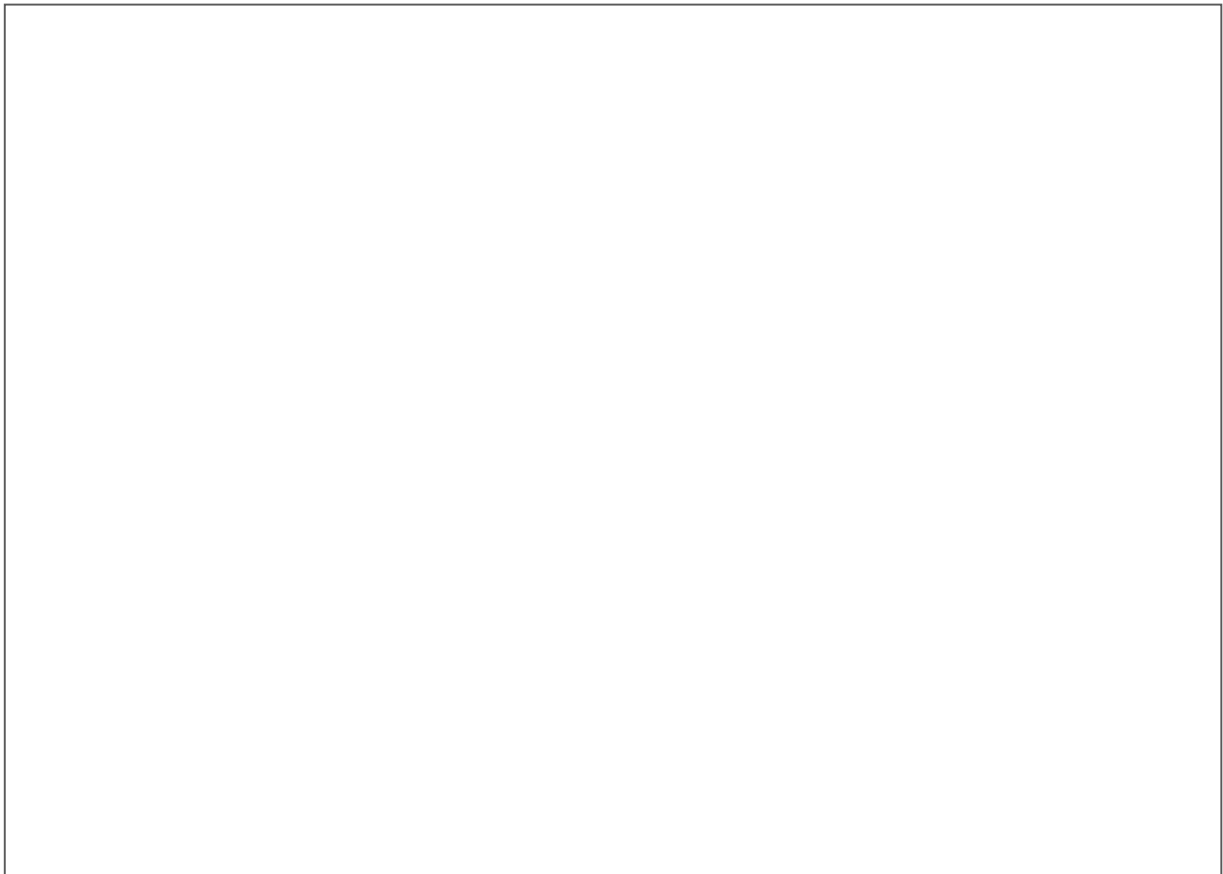
Zo iets overkomt ook de profeet Jesaja, hij voelt zich onwaardig als profeet, maar dan raakt een engel zijn lippen aan met een stukje gloeiende kool, en dan weet Jesaja plotseling wat hem te wachten staat: een leven van opboksen tegen de zin en de lust van het volk in, het zal een harde strijd worden, maar hij voelt zich niet meer klein, want hij heeft de stem van God gehoord.

Geraakt worden door de Heer en iets gaan doen waar je tevoren helemaal niet aan gedacht hebt. Het komt voor bij allerlei soorten mensen, man en vrouw, jong en oud, maar niet in dezelfde mate. Je staat voor de keuze: zal ik het doen of zal ik het niet doen?

Je blijft vrij in de keuze die voor je ligt. Het kost pijn en moeite om die vraag goed te beantwoorden. Het gemakkelijkste is om de vraag maar van je af te zetten, en door te leven zoals je leeft, maar daar word je niet gelukkiger van, en gaat er iets verloren dat nooit meer terug komt.

Wie zich geeft aan de Heer als hij wordt geraakt door Hem moet soms heel zijn of haar leven opboksen tegen onwil en tegenstand, maar wordt daar niet ongelukkig van, integendeel. Wie zich aan de Heer geeft weet niet meer hoe zijn of haar leven zal verlopen, maar krijgt een vrijheid die hem of haar niet meer kan worden ontnomen.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

LEPERS | MELAATSEN

Lucas 17, 11-19

Physical leprosy hardly occurs in our world. Mental leprosy does. By mental leprosy is meant an illness of mind in which people have placed themselves outside the circle of what is considered normal behavior. Two examples of which are pedophiles and terrorists. They are isolated or isolate themselves from normal circles, and use all means to achieve their aims. On the whole they are dangerous persons with whom normal communication is next to impossible. Jesus has shown himself not to be afraid of such persons. When in his time, lepers were excluded from society, Jesus communicated with them, even touched them and healed them. He showed that the walls erected between them and society could be broken with but a single kind word or gesture. These were the physical lepers, the people that could infect their illness upon Him. But, what would Jesus have done with mental lepers? This is shown in what happened to Him later in life: they nailed him on a cross and killed him. However, He could not be destroyed: He rose from the dead and showed himself powerful in an all-inclusive reconciliation. In confrontations with terrorists and the like, there is always the risk of destruction and death. History has shown that there will always be martyrs, the victims of terrorism or the whistleblowers in society. This in accordance with the saying: The blood of martyrs is the seed of Christians. Only in the Spirit of Christ can we overcome evil in the world.

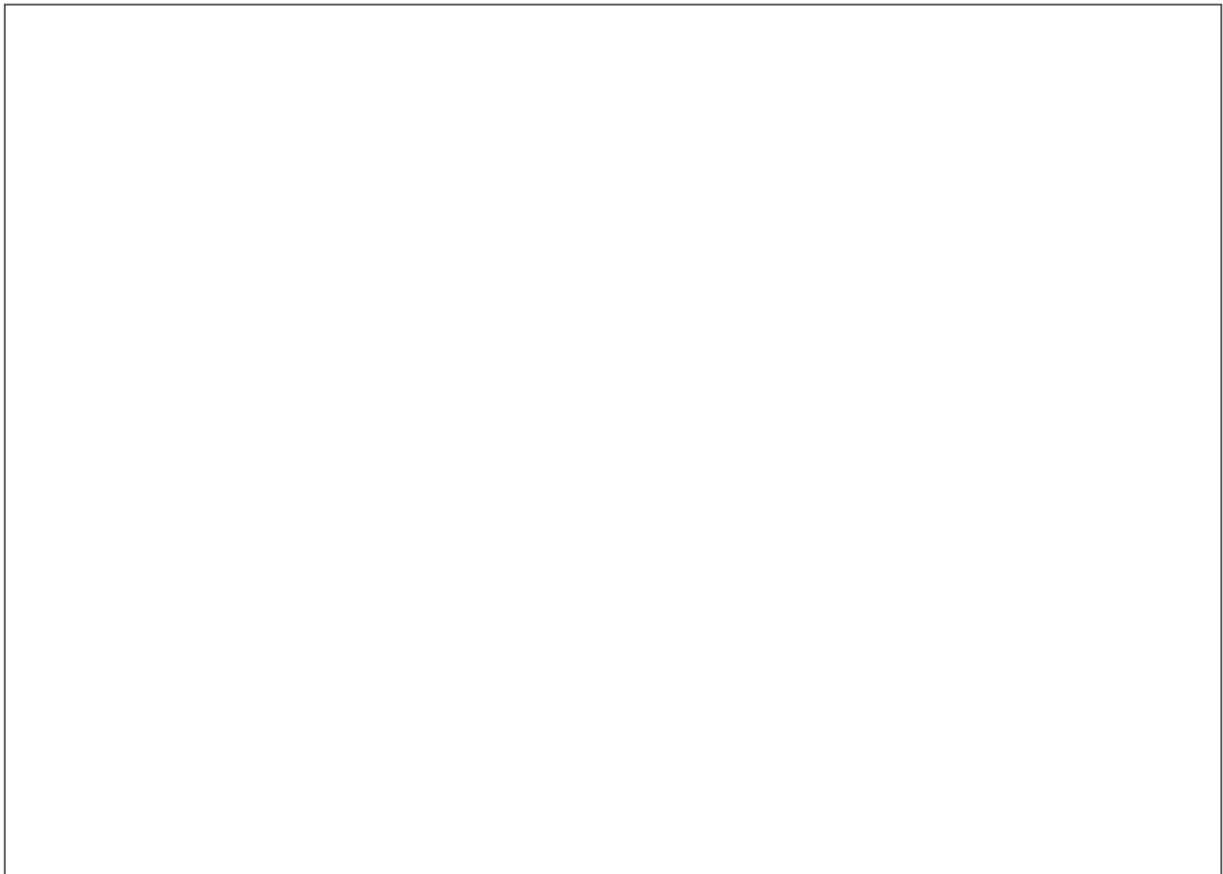
Echte melaatsheid komt onder ons nauwelijks voor. Overdrachtelijke melaatsheid des te meer. Daarmee wordt bedoeld een geestelijke ziekte waardoor mensen zich buiten de gemeenschap plaatsen. Voorbeelden zijn van de ene kant abnormale mensen als pedofielen, van de andere kant terroristen. Omdat hun geest vergiftigd is isoleren zij zichzelf van normale kringen, en worden gevaarlijke mensen die een bedreiging vormen voor hun omgeving.

Jezus heeft zich nooit van melaatsen afgescheiden. Hij ging naar hen toe, raakte hen aan, en genas hen. Met een enkel vriendelijk woord of gebaar stelde hij hen gerust, en bracht hen terug in de maatschappij. Maar dat waren lichamelijk getroffen. Geestelijk getroffen behandelde hij niet anders, maar het hing van henzelf af of zij hem bij zich toelieten. Hij bleef tot het laatste ogenblik toegankelijk voor hen, leed fysiek gesproken zelfs de nederlaag, toen zij Hem aan het kruis spijkerden, maar op geestelijke wijze behaalde hij de overwinning door zijn wederopstanding uit de doden. Dit alles wordt weerspiegeld in degenen die vooral in het begin van het christendom als martelaren zijn gestorven. Door de eeuwen heen zijn er zulke mensen geweest, die zich helemaal aan hun idealen hebben gegeven.

We zien dus dat de verhalen die ons zijn overgeleverd over Jezus' ontmoetingen met melaatsen een heel diepe inhoud hebben. Het gaat over houdingen die je kunt en moet innemen tegenover mensen die op de een of andere wijze door ziekte zijn getroffen. Daarbij loop je het risico van dood of leven, of je wil of niet. Maar Je hoeft je niet

instinctief af te keren van zulke slachtoffers van het bestaan, je kunt ook proberen leven te brengen daar waar de dood heerst. Er kan een dam opgeworpen worden tegen de macht van de leugengeest in de wereld. Zelfs fanatici kunnen worden overwonnen door houdingen van openheid en verzoening. Maar dan moet je wel gaan tot het uiterste van de krachten die je in je hebt. Slechts in Jezus' Geest kunnen wij het slechte en boze in de wereld te boven komen.

Commentary

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a commentary on the text above.

KINGDOM OF GOD | HET RIJK GODS
Johannes 18, 33b-37

In Jesus' kingdom there is a tension between present and future. The present kingdom is hardly visible. When He confesses himself to be king, He stands before Pilate with his hands bound like a prisoner. The future kingdom is that of glory when He comes to judge mankind (Mt 25, 31). Therefore the kingdom of God on earth is at the same time present and yet to come. A paradox that gives life to it and transports it. Jesus identifies himself with the have-nots on earth, and we are called upon to do something for them in order to establish his kingdom. His kingdom is not one of power and adoration but of service to the poor. We are inclined to honor Christ with our songs, our incense, our processions, but not so much with our commitment to the poor. And thus we fall into the temptation Christ himself experienced, when told by the evil spirit "to fall down and adore" (Mt. 4, 9). Jesus wanted as king to be one with the people in need and he wanted us to serve those people. Only in that way can we begin to understand something of His kingship and share in His kinship.

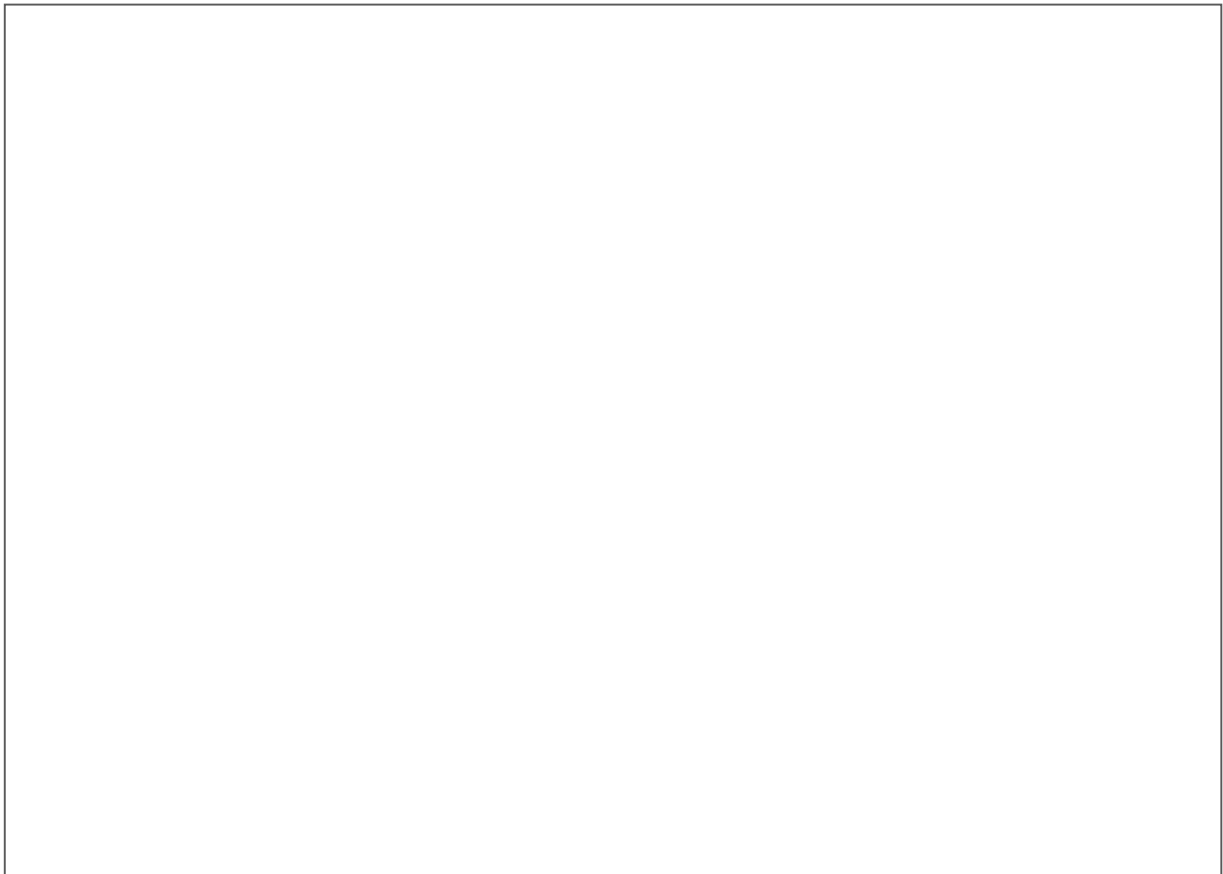
In Jezus' koninkrijk is er een spanning tussen heden en toekomst. Het heden is nauwelijks zichtbaar als Hij zich pas koning noemt wanneer Hij als gevangene met geboeide handen staat voor Pilatus. Een gevangene heeft weinig macht. Des te meer heeft Hij die wanneer Hij als koning komt op de wolken om de mensen te oordelen. (Mt. 25, 31) Deze paradox doortrekt heel het koninkrijk van God op aarde. Het is geen koninkrijk van macht en pracht, maar van dienstbaarheid aan de (arme) naaste.

Wij mensen zijn vaak geneigd om Christus te vereren als koning met het zingen van liederen en tentoonspreiden van gewaden, reukwerken en processies, maar wij hebben niet zo veel zin om Hem te vereren als koning met onze inzet voor de armen. Maar dat laatste wilde Jezus nu juist wel: een zijn met de mensen in nood: daklozen, zieken en machtelozen. Pas als wij Hem niet alleen maar eren om Zijn grootheid, maar ons vooral ook inzetten voor de naaste in nood, beginnen wij iets te begrijpen van zijn koningschap.

Wij mogen Christus Koning niet maken tot zo iets als een opgesierd beeld, want dan zou Hij niet meer een van ons zijn. Het wondere van Christus Koning is dat Hij zich pas koning genoemd heeft op het uur dat er geen twijfel meer mogelijk was, toen Hij oog in oog stond met Zijn lijden en ondergang, op het punt door Pilatus veroordeeld te worden tot het kruis. Daar pas begon zijn rijk op aarde, toen Hij in staat was om een mede veroordeelde aan het kruis te redden van de ondergang, en bij zich op te nemen in het Rijk. Christus is altijd blijven staan naast mensen, ook al werd Hij door de Vader opgenomen in diens heerlijkheid. Hij staat tegelijk naast ons en boven ons. En vormt zo, als levende mens, de schakel tussen de Vader in de hemel en de mensen op aarde. Hij is tegelijk de koning die naast ons staat en boven ons staat als de door de Vader gezondene.

Zo gaan wij door met onze pelgrimstocht op aarde, tegelijk een met de mensen in nood en in volle verwachting van wat komen gaat en ons eens zal worden gegeven. Wij leven van dag tot dag, maar zien tegelijk uit naar iets dat altijd komende is, in telkens nieuwe gestalte, geleid door Gods Geest die ons “zachtjes” en “wijselijk onwetend” leidt door de duisternis heen op de weg naar het licht die ook Christus Koning is gegaan in zijn leven op aarde. Het Koninkrijk van God heeft geen statisch maar een dynamisch karakter, het is er en tegelijk is het er nog niet, het moet altijd komen.

Commentary

About the Author

Ernst E. Bolsius (geb. 1928) werd lid van de jezuïetenorde in 1946. Na zijn studies doceerde hij van 1962 tot 1965 de Engelse taal- en letterkunde op Katwijk-de-Breul in Zeist, en daarna in Yogyakarta, Indonesia van 1966 tot 1984. Hij was daar tevens directeur van een studenteninternaat, en werkte in verschillende parochies. In 1984 verhuisde hij naar Jakarta. In 1988 kwam hij terug naar Nederland, en werd er pastoor in Haren en Eelde, van 1989 tot 1998. Daarna verhuisde hij naar Amsterdam, en werd medewerker aan de Krijtbergkerk van 1998 tot 2011. Op het eind van dat jaar vestigde hij zich in het bejaardenhuis van de paters Jezuiten te Nijmegen, en is mede werkzaam in de parochie van de Heilige Drieëenheid aldaar. ebolsius@jezuïeten.org